

ΕΤΟΣ Α. 1886 — ΤΕΥΧΟΣ 9

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 20
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΑΔΕΛΦΑΝΔΡΕΙΑ 15 ΙΟΥΛΙΟΥ

ΔΟΥΔΟΒΙΚΟΣ Β΄.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΒΑΥΑΡΙΑΣ

Κατά μετάφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
ὑπὸ

E. N. ΦΡΑΓΚΟΥΔΗ

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Ἐκείνης ἐποχῆς ἐκείνης χρονολογεῖται ἡ ἐπιθυμία τοῦ βασιλέως εἰς τὴν ἀπομόνωσιν, ἐπιθυμία ἀπόληξασα εἰς μανίαν. Ἐπίσταντο κάλλιστα ὅτι οὐδεμίαν πλέον ἐξήσκει γοητείαν ἐπὶ τοῦ λαοῦ του, καὶ δὲν ἤθελε νὰ παρίσταται πρὸ τῶν ὁμμάτων τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, οὕτως ἠκρωτηριασμένος κατὰ τὴν μεγαλειότητα. Ἐν τῷ τρόπῳ τούτῳ τοῦ ζῆν ὑπάρχουσι περίεργα ἐπεισόδια, ἅπεο ἅπαντα διατρανοῦσιν ἐνδόμυχον ἀναστάτῳσιν καὶ πιθανῶς ὑπὲρ τὴν ὁδύνην σπαράττουσαν τὴν καρδίαν τοῦ βασιλέως. Οἱ ὄναιροι αὐτοῦ ἐταράττοντο ὑπὸ τῆς φαντασμαγορίας τοῦ παρελθόντος, ἥδη κατεστραμμένης. Τοῦτο ἐρμηνεύει τὴν πυρετώδη κατάστασιν τοῦ δυστυχοῦς, φοβουμένου ἑαυτὸν ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός, πηδῶντος κάτω τῆς κλίνης του,

ζητοῦντος ἵππον καὶ καλπάζοντος διὰ μέσου τῶν δασῶν δίκην ψυχῆς ἀμαρτωλῆς, αἰτούσης ἄνεσιν. Γεγονὸς χαρακτηριστικώτερον ἀκόμη ἐπῆλθε κατὰ μίαν στρατιωτικὴν ἐπιθεώρησιν ἐν Μονάχῳ. Ὁ βασιλεὺς ἀφικνεῖται ἐπὶ κεφαλῆς λαμπροῦ ἐπιτελείου, περιέρχεται κατὰ μέτωπον τὸν ἐψευρημοῦντα αὐτὸν στρατόν· εἶτα εὐθὺς εἰς τὸ ἄκρον τῆς δεξιᾶς γραμμῆς καὶ πρὶν ἢ περιμεῖνῃ τὴν συνήθη παρέλασιν ἀναχωρεῖ διὰ τρίτου καλπασμοῦ, ἀφίπων τὸ ἐπιτελεῖόν του κεχηνὸς, ῥίπτεται εἶτα εἰς ἄμαξαν, διατάττων τὸν ἀμαξηλάτην νὰ σπεύσῃ ἀπνευστεῖ πρὸς τὸ μονῆρες μέγρον ἐπὶ τοῦ ὄρους, τοῦ ὁποῦ αὐτοῦ ἀπαγορεύει τὴν εἴσοδον καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ὑπουργοὺς του.

Ὁ κόσμος ἤρχετο ἤδη νὰ ὀμιλῇ περὶ μανίας· πράγματι, ὑπῆρχον συμπτώματα τῆς νόσου, ἧτις μοιραίως ὤφειλε νὰ τὸν καταβίβῃ ἐν τέλει. Ἄλλ' ἴσως, ἐξετάζων τις κατὰ βάθος τὰ πράγματα, ἀνακαλύπτει μεγάλην ὁδύνην. Ἐάν τις ἠπίστατο ν' ἀναγινώσκῃ εἰς τὸν πυθμένα τῆς ψυχῆς τοῦ βασιλέως τούτου, ἐπιθεωροῦντος τὸν στρατόν του καὶ ἀποδιδράσκοντος ὡς δαιμονισμένου, ἤθελεν ἴσως πληθῆ ὑπὸ φοι-

κωδῶν ἀντιλήψεων. Γινώσκει τις τί διεδραματίσθη ἐν τῇ καρδίᾳ ἐκείνῃ, ἐκπεσοῦσα ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς παντοίας αὐτῆς φιλοδοξίας; Ὅποια ἀληθῶς εἶχε καταστῆ ἡ θέσις του ἐνώπιον τοῦ στρατοῦ του, οὐτινος δὲν ἤρχεν ἢ κατὰ τύπον, ἄνευ ἀμέτου ἐπ' αὐτοῦ ἐπιδράσεως, ἄνευ τελεσφόρου ἐπ' αὐτοῦ βουλήσεως. Καλπάζων πρὸ τῶν στρατιωτῶν του καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν μουσουργῶν, οὔτινες τὸν προσηγόρευον διὰ φαιδρότητας συναυλιῶν, ὁ ἀτυχὴς βασιλεὺς παρέβαλε τὸ μηδαιμὸν τῆς ἐνεστώσης θέσεώς του πρὸς παρωχημένας χιμαίρας καὶ τότε ἀποτεθαρρημένος, πεποτισμένος ὑπὸ πικριῶν, ἀηδιάζων ἐκ τοῦ στρατιωτικοῦ ἐκείνου θεάματος, ἐνῷ πράγματι δὲν παρίστα ἕτερον πρόσωπον ἢ τὸ τοῦ ἐστεμμένου ἀλλ' ἀφώγου ἡθοιοῦ, κεντᾷ διὰ τῶν περυσιότητων τὰ πλευρὰ τοῦ ἵππου, φεύγει τὴν πρωτεύουσάν του καὶ κατακλείεται ἐν τῇ μοναξίᾳ, τῷ καταφυγίῳ τούτῳ τῶν δυσπραγούντων.

X

Τὸ ὑπὲρ τοῦ Βάγνερ πάθος του, αἱ προσπάθειαι του ὑπὲρ τῶν θριάμβων τῆς τέχνης ἐκείνου, τὸ κατασπαθῆναι πρὸς τοῦτο ἀργύριον, ταῦτα πάντα οὐκ εἰσι πράξεις παράφρονος διατρανοῦσι μᾶλλον ἰσχυρὰν βούλησιν καὶ μέριμναν ὅπως χρησιμοποίησθαι τὰ λείψανα τῆς ἰσχύος του ὑπὲρ τῆς τέχνης, ὃν ὅλος ὁ κόσμος ἀπέκρουεν ἀκόμη καὶ τὸ ἔργον τοῦ ὁποίου εἶχε καταγοητεύσει αὐτόν.

Εἶναι γνωστὴ ἡ ἀφρηγία τοῦ αἰσθητικῆς τούτου. Ὁ Ριχάρδος Βάγνερ παλινιστῶν ἐκ Ρωσσίας, κατεστρομμένος ἐκ τοῦ σπατάλου βίου ὃν διήγαγεν ἐν Βιέννῃ, ἐδέησε ν' ἀποδράσῃ πρὸ τῆς καταδιώξεως τῶν δανειστῶν του. Ἐκρύβθη παρὰ τινι φίλῳ τῷ ἐν Στουτγάρδῃ καταβεβλημένος καὶ ἀποτεθαρρημένος. Ὁ Λουδοβίκος Β. συνεπάθησε τὴν δυστυχίαν αὐτῆν καὶ διέταξε ν' ἀνακαλύψῃσιν ποῦ κατέφυγεν ὁ Βάγνερ καὶ τὸν προσαγάγῃσιν ἐνώπιον αὐτοῦ, διότι ἤθελεν ἀποφασίσαι νὰ σώσῃ αὐτὸν καὶ νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν τέχνην του. Τὸν προσκαλεῖ παρ' αὐτῷ τίθησι τὸ θέατρον αὐτοῦ εἰς τὴν διάθεσιν ἐκείνου, ἐπιβάλλει τὰ ἀμφισθητουμένης ἀξίας προϊόντα

του, δαπανᾷ γενναίως, ὅπως πραγματώσῃ τὸ ὄνειρον τοῦ μουσουργοῦ, ἀξιούντος νὰ ἔχῃ ἴδιον θέατρον. Δημιουργεῖ τὴν θεατρικὴν σκηνὴν τῆς Βαϊρέττης καὶ δὲν ζητεῖ ἄλλην ἀμοιβὴν δι' ἐαυτὸν ἢ τὸ δικαίωμα ν' ἀκούσῃ τὴν τετραλογία ἑαυτοῦ μόνος χωρὶς νὰ ἐνοχληθῇ ἐκ τῆς παρουσίας οὐδενός. Ὁ ἐνθουσιασμὸς οὗτος διὰ τὸν Βάγνερ δύναται βεβαίως νὰ φανῇ ἄμετρος ἐν ταῖς ἐξωτερικαῖς αὐτοῦ διαδηλώσεσιν. Ἄλλ' ἐδράζεται οὐχ ἥττον ἐπὶ ἰδιότητος τινος ὅπως ἡγεμονικῆς τῆς προσατάσεως τῆς τέχνης, ἥτις βεβαίως δὲν εἶναι μέλημα παράφρονος.

Εἰς Βαϊρέττην εἶχον ἰδεῖ δι' ἐσχάτην φοράν τὸν βασιλέα. Παραγενόμεν ἑὶς τὸν σταθμὸν, ὁπόθεν ἔμελλε νὰ ἐπιβῇ τῆς ἀμάξης, ἥτις τὸν περιέμενε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς τὸ θέατρον. Ὅποια ἀλλοίωσις ἀπὸ τοῦ 1869! Ὁ νεαρὸς πρίγκιψ μετεβλήθη εἰς ἄνδρα εὐσαρκον καὶ βαρυνκίνητον. Οὐδεὶς δύναται ν' ἀντιστῇ μέχρι τέλους εἰς τὴν μὴνῶσιν, ἥτις παρεμπερεῖ τῇ μορφῇ ἀνακουφίζει κατ' ἀρχαί, ἀλλ' ἐν τέλει φονεύει. Δὲν δύναται ὁ ἄνθρωπος ἀτελευτήτως νὰ μένῃ μόνος ἐπ' ἀόριστον μετὰ τῶν διανοημάτων, τὰ ὅποια τὸν ταραττοῦσι, διότι ἡρέμα καὶ κατὰ μικρὸν μεταποιῶνται εἰς ἐνόχλησιν, ἥτις τυγχάνει τὸ προοίμιον τῆς μανίας. Ἡ φιλοδοξία τῶν νεαρῶν χρόνων ἔμενε ἐπὶ πολὺ ἀκμαία εἰς ἐγκέφαλον ἤδη σεσαλευμένον ἀπηλιτισμένος νὰ φαίνεται εἰς τὰ ἔξω ὁ βασιλεὺς ἰσχυρὸς, περιορίζεται νὰ ἐπιδεικνύῃ μοναρχικὴν πολυτέλειαν περὶ ἑαυτόν. Ὡς διὰ μαγείας τὰ μέγα ἀναθρόσκουσιν ἐκ τῆς γῆς τὰ μὲν τῶν δὲ καταστρεπτικώτερα ἀνεγειρούμενα ὅπως ξενίζωσι, μεγαλοπρεπῆ μονάρχην, ὅστις ἀδυνατῶν νὰ κατισχύσῃ τῆς ἐποχῆς του, ἐπιθυμεῖ τοῦλάχιστον νὰ τὴν θαμβώσῃ. Ἐνυπάρχει ἐν ταῖς ἀπονεομημέναις ταύταις σπατάλαις, αἵτινες ἀπερρόφησαν παρὰ τὴν ἰδιαιτέραν τοῦ βασιλέως περιουσίαν, τὰς βασιλικὰς ἐπιχορηγήσεις, εἰκοσιν ἑκατομμ. πληρωθέντα δι' αὐτόν, ἄνευ τῆς ἀπαριθμήσεως νέων χρυσῶν, οἴοντι ὡς ἡ τελευταία κραυγὴ μιᾶς βασιλικῆς βουλήσεως περιελθούσης εἰς μηδενισμόν. Πᾶν ὅ,τι ἀναπολεῖ αὐτῷ τὸ ταπεινὸν τῆς θέσεώς του, τῷ καθί-

σταται ἀπεχθές ἐν ἀντιθέσει παντός, ὅ,τι νέος ὤνειροπόλησεν, οὐδεμίαν κέκτηται πλέον ἴδιαν πρωτοβουλίαν. Ἀφίνει τοὺς ὑπουργοὺς αὐτοῦ νὰ διεκπεραιώσῃ τὰς ὑποθέσεις τοῦ κράτους ὡς οἶδασιν, ἐπὶ τῷ ὄρω νὰ ἀφίνωσιν αὐτὸν ἀεὶ νόχλητον ἐν τῇ ἀπονοίᾳ του.

X

Εἰς πρίγκιψ δὲν εἶναι ἐσχηματισμένος ὕψ' ἑτέρου φροσμάτος ἢ ὁ κοινὸς τῶν θνητῶν. Ἐὰν ὁ εἰς γενᾶται ἐν ἀνακτόρῳ καὶ ὁ ἕτερος ἐν καλῇ ἢ φύσει ἀποκαθιστᾷ τὴν ἰσορροπίαν ὑπεβάλλουσα ἀμφοτέρους εἰς τοὺς αὐτοὺς νόμους. Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος ὑπέστη ἀτυχίαν καὶ παραμυθεῖται ἐν τῇ δεινώσει τοῦ μαρτυρίου του τρέχει εὐθὺς πρὸς τὴν μανίαν. Αἱ μεγάλαί τῆς ζωῆς ἀπογοητεύσεις διασπῶσι τοὺς βασιλικούς ἐγκεφάλους οὐχ ἥττον ἢ τοὺς τῶν ἄλλων, ὅταν τις ἀφίηται εἰς τὴν δεσποτείαν των. Ὁ Λουδοβίκος διήλθε διὰ περιόδου σπαρακτικῶν ἡθικῶν βασάνων· τούτο εἶναι ἀναντίλεκτον καὶ ἐπειδὴ ἦτο ἀσθενὴς τὴν ψυχῇν, ἀφέθη νὰ κυριευθῇ ὑπὸ τῆς ἀποθαρρύνσεως, προβάσης ἄχρι μανίας, καὶ τότε εὐρίσκουεν τὸν ἀγαθὸν καὶ περικαλλῆ νεανίαν τοῦ 1869 ἐν τῇ ὠριμότητι τῆς ηλικίας, ἀλλ' ἤδη πλέον γέροντα. Αἱ πικροίαι τῆς ἀπολεσθεΐσεως θέσεώς του προσεόφισαν αὐτόν.

Ἐξεθρόνισαν τὸν Λουδοβίκον καὶ καλῶς ἔπραξαν· διότι ἐν κράτος δὲν δύναται νὰ κυβερνᾶται ἔττω καὶ ἐμμέσως ὑπὸ παράφρονος, ὅσον σεβασταὶ καὶ ἄν ἦναι αἱ πηγαὶ τῆς διανοητικῆς καταπτώσεως. Διὰ τὸν ψυχρὸν παρατηρητὴν ὑφίσταται ἐν τῇ καταρρέσει ταύτῃ τῆς διανοίας ἦν ἐπήνερχον ἀλλεπάλληλοι ἀπογοητεύσεις, ἰδιάζουσα ὅπως ψυχολογικὴ περίπτωσις. Οἱ ἐπιτόλαιοι εὐχερῶς δύναται ν' ἀνακαλύψωσιν ἐν τῇ τελευταίᾳ περιόδῳ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ β. ὑπόθεσιν περιέρπου μελοδράματος. Ἄλλ' ἐνδέχεται ὡσαύτως Σακαισπηρός τις τοῦ μέλλοντος νὰ ἐμπνευσθῇ ἡμέραν τινὰ ἐκ τοῦ βασιλέως τούτου τῆς Ηαυκρίας καὶ νὰ κατασκευάσῃ συγκινητικὴν τραγωδίαν ἐκ τῆς ἱστορίας ἐνὸς πρίγκιπος ὅστις, λόγῳ ἀγωγῆς, ἐφαίνετο

κεκλιμένος νὰ κυβερνήσῃ ἐν κράτος, ὅστις ἀνεβήν ἐπὶ τοῦ θρόνου, διετόθεν ὅτι ἡ εἰμαρμένη τὸν κατεδίκασε νὰ διαδραματίσῃ πρόσωπον δευτέρου καὶ ὅστις ἐν τέλει ἐν ὑστέρῳ ἀλαζονείας πλήγματι, προσέλετο τῆς ταπεινώσεως τὸν θάνατον.

LOUIS NOIR.

Ο ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΤΗΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλάδιον.)

VIII

— Πῶς! θὰ ψηθῇ κ' ἀπὸ μέσα; ἠρώτησεν ὁ Μπαρμπαντώνης.

— Αὐτὰ δὲν τὰ τρώγομεν ἡμεῖς, εἶπεν εἰς ἐκ τῶν κυνηγῶν ὀνόματι Λαγκεναῖος καὶ ἐν Παρισίοις γεννηθείς.

— Ἐλα δά! ἀνερωτήσεν ὁ Μπαρμπαντώνης ἐκπληκτος.

— Ἡμεῖς οἱ κυνηγοὶ τῶν θηρίων, τῶν λεόντων, τῶν τίγρεων, τῶν λύκων, καὶ... καὶ... καὶ... ἡμεῖς καταφρονοῦμεν τὰ κῶλα τρώγομεν μόνον τὰ πλευρὰ, τοὺς κολῆνας καὶ τὴν ράχιν· τὰ λοιπὰ τὰ ρίπτομεν εἰς τοὺς θάλας, ἤγουν θηλαδῆ εἰς τὰ τσακάλια, ὅπως λέγετε σεῖς οἱ χωριῖται.

— Κρῖμα εἰς τὸ κρηά! εἶπεν ὁ Μπαρμπαντώνης.

— Χὰ, γὰ! ἐπανελάθει ἄπλετον γελῶν ὁ Παρισινός. Καλὸ Μπαρμπαντόνη, δὲν στοχάζεσαι ὅτι, ἂν ἐτρώγομεν ὅλον τὸ κυνήγι ποῦ σκοτόνομεν, θὰ μᾶς ἐπιανε-τρομερῆ κακοχωνευσιά; Ἡμεῖς μόνον τὸ δέρμα θέλομεν καὶ διὰ τὰ ἄλλα ἀδιαφοροῦμεν.

— Διάτανε! Τότε μετὰ καιρὸ δὲν θὰ μένῃ διόλου κυνήγι ἐκεῖ.

— Ἄς νὰ μὴ! εἶπεν ὁ Παρισινός· ὅσα περισσότερα σκοτόνομεν, τόσα περισσότερα μαζεύονται. Ὡ! Ἐκεῖ εἶναι παράδεισος. Κρῖμα ποῦ δὲν ἔχω ἐδῶ φόνικας διὰ τὸ ψεῖτό μας· ἀλλὰ δὲν πειράζει· ἔχω, μοῦ φαίνεται, τριγυ-

λαις δορκάδος. Αἴ! τοῦ λόγου σου, Μελιταίε, προσέθηκεν ἀπευθυνόμενος πρὸς τινὰ τῶν ἐταίρων του.

— Παρὼν, σύντροφε, ἀπεκρίνατο οὗτος.

— Κύτταξε μέσα ἔς τὸν σάκκον ἂν ὑπάρχουν τριγηλιαῖς καὶ φέρε μού τον.

— Ἀμέσως.

— Τί τριγηλιαῖς, κύρ κυνηγέ; ἤρώτησε περίεργος ὁ Μπαρμπαντώνης.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ τὸ μάθης; εἶπεν ὁ Παρισινός, λαθὼν ἀπὸ τὸν Μελιταῖον τὸν ζητηθέντα σάκκον. Εἶναι λοιπὸν τριγηλιαῖς τοῦ Ζαρκαδιῶ. Δὸς μοι τώρα ἓνα σταμνὶ μὲ νερὸ καὶ κύτταξέ με νὰ ἰδῆς τί θὰ κάμω.

Καὶ ταῦτα λέγων ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ σάκκου στιλπνοὺς ὀγκώδεις βώλους; σπυράθου καὶ διὰ τῶν δακτύλων του μετέβαλεν αὐτοὺς εἰς λεπτήν κόνιν, λαθὼν δὲ τὸ δοχεῖον διέλυσεν αὐτήν καὶ διὰ τοῦ διυλισμάτος τούτου περιέβρεξε τὴν ἐπι τῆς ἐστίας δορκάδα.

— Πῶς! πῶς! ἀνέκραξεν ὁ Μπαρμπαντώνης. Μέσα στὸ φαγὶ σας βάνετε μ...ρισιαῖς. Τί ἄνοστο πρᾶγμα!

— Ἄς νὰ μὴ, Μπαρμπαντώνη. Γιὰ μύρισε ἐδῶ, εἶπεν ὁ Παρισινός κυνηγὸς θέτων ὑπὸ τὴν ρίνα τοῦ δασοφύλακος τὸν σάκκον τὸν ἐμπεριέχοντα τὸν σπύραθον.

— Τρομάρα μου! ἀνεβόησεν ὁ Μπαρμπαντώνης ὁστρανηίς. Τί ἄχουν μέσα τους τάχατες αὐτὰ τὰ ζαρκαδία καὶ μοσχβολᾶ ἔτσι ἢ μ...ρισιά τους. Ἄν ἔς τὸ Ἄτζερί εἶναι τέτοια ζῶα, πρέπει νάβῃ δ ι α τ α ν ι κ ᾶ εὐχάριστο τὸ κυνήγι καὶ ἔς τὸν ἴδιον καιρὸ θὰ δίνη καὶ πολὺ κέρδος.

— Κέρδη καὶ κέρδη, εἶπεν ὁ Παρισινός.

— Ἄν ἤθελαν νὰ μὲ πάρουν κι ἐμένα ἐκεῖ, πάω, μὰ τὴν πίστι μου!

— Δὲν ἤμπορεῖς νὰ κάμης χειρότερα.

— Μήπως πληρώνετε πολλὰ γιὰ τὴν ἄδεια, κύριε κυνηγέ;

— Ἄδεια; Τί νὰ τὴν κάμωμην τὴν ἄδεια, Μπαρμπαντώνη; Ἄδειαν ἔχομεν ἡμεῖς ἐκεῖ τὴν μ π ο ὑ κ α ν τοῦ τουφεκιοῦ μας.

— Καὶ πῶς; δὲν εἶναι ἐκεῖ δασοφύλακες;

— Διόλου. Ὑπάρχουν λέοντες καὶ πάνθηροι, οἱ ὅποιοι σὲ κυνηγοῦν, ὡς ἐδῶ ἔσθ' τοὺς λαθροθήρας. Ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ φυλαὶ ἄγριαι αἱ ὅποιαὶ καιροφυλακτοῦν καὶ ἅμα σὲ εὕρουν ἀπροφύλακτον ἐπιπίπτουν καὶ σὲ κάμνουν κομμάτια.

— Σκοῦρα τὰ βλέπω, κύριε κυνηγέ!

— Μετὰ τὴν συννερίαν ἐπέρχεται καλωσύνη, φίλε μου Μπαρμπαντώνη.

— Σωστό· ἀλλὰ ἦ καλωσύνη αὐτὴ τί νᾶναι;

— Ἰδοῦ· ἔχεις ὀλην τὴν ἐλευθερίαν, πεδιάδας ἀπεράντους, ἀρθονίαν, οὐρανὸν καθαρὸν, γυναικας ποῦ λωλαίνονται γιὰ σένα, χωρὶς νὰ βλέπης νὰ λάμπη τὸ μαχαίρι τοῦ ἀνδρός των. καὶ ὑπόληψιν παλληκαρᾶ. Σὲ κοντολογίης, εἶσαι βασιλέας τῆς Σαχάρας.

— Καὶ ἀπὸ χρηματικόν;

— Ὅχι ἄσχημα. Ἰδοῦ, παραδείγματος χάριν, τὸ κέρδος μου κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκστρατείαν, εἶπεν ὁ Παρισινός μετ' ἀδιαφορίας, ἐγγειρίζων εἰς τὸν δασοφύλακα βαλάντιον

Ὁ Μπαρμπαντώνης ἠνέφξε μετὰ περιεργίας τὸ βαλάντιον τοῦ Παρισινοῦ καὶ ἤρξατο ἀριθμῶν τὰ ἐν αὐτῷ χαρτονομίσματα τῶν χιλίων φράγκων.

— Ἐν, δύο, τρία...δέκα... Ἀλλὰ, διάτανε! ἀνέκραξεν ἕκθαμβος ὁ Μπαρμπαντώνης· ἐδῶ ἔχεις ἐσθ' εἴκοσι χιλιάδες φράγκων! Καὶ οὐλα αὐτὰ τὰ κέρδισες φρονεύοντας ἄγρια θηριά;

— Ἄγρια θηριά καὶ ἀνθρώπους.

— Ἀνθρώποι; διέκοψεν ὁ Μπαρμπαντώνης παραχθείς.

— Καὶ βέβαια ἀνθρώπους, ἐχθρούς μας.

— Τὸ λοιπὸς κάνετε πόλεμο ἐκεῖ κάτω;

— Κάπου καὶ κάπου, Μπαρμπαντώνη, καὶ ἰδίως ὅταν καμμία φυλὴ ἢ καμμία συμμορία τύχη νὰ μᾶς κάμη τίποτε κακόν.

— Καὶ εἰσαστε πολλοί; ἠρώτησεν ὁ Μπαρμπαντώνης

— Κατὰ τὰς περιστάσεις. Πότε τρεῖς, πότε δέκα, δώδεκα, σπανίως ὅμως τριάντα. Τὴν τελευταίαν φορὰν εἴμεθα ὅλοι ὅλοι εἰκοσιδύο.

— Καὶ σὰν πόσοι νὰ ἦταν οἱ ἐχθροί;

— Διακόσιοι.

Ὁ Μπαρμπαντώνης ἀνετινάχθη σπασμωδικῶς.

— Μπᾶ! Ἡ ὑπόθεσις δὲν ἦτο δύσκολη, ὑπέλαθεν ὁ Παρισινός, ἀφοῦ εἴχομεν ὡς ἀρχηγούς τὸν Ναδιέρ — διπλωμάτην κατ' ἐξοχὴν — καὶ τὸν φίλον μας τὸν Ραοὺλ, παλληκαρὶ ἐπιτηδαιοτάτον.

— Δὲν μοῦ ἐξιστορεῖς αὐτὴ τὴ δουλειά, φίλε μου κύριε κυνηγέ;

— Ἰδοῦ ἐν συντομίᾳ, εἶπεν ὁ Παρισινός. Φαντάσου, Μπαρμπαντώνη, ὅτι ἡ φυλὴ τῶν Οὐλλέδ Βέδα τὰ ἔβαλε μέχρι θανάτου μετὰ τὴν φυλὴν τῶν Οὐλλέδ Μανούρ, ἀδιάφορον ἂν ἦσαν ἀδελφαὶ αἱ δύο αὐταὶ φυλαὶ. Ἀλλὰ, ἂν καὶ ἦσαν ἐχθροὶ ἄσπονδοι, καὶ αἱ δύο εἶχον κηρύξει ἐναντίον μας πόλεμον ἐξοντώσεως καὶ ἡμεῖς πάλιν τὸ ἴδιον ἐκάμαμεν. Αἱ ἐχθροπραξίαι μας ἐξηκολούθησαν ἐπὶ δύο μῆνας καὶ ἤμισον. Ἐξχαμμεν φονεύσει ἐξ αὐτῶν καμμίαν πενηνταρτὰ πότε μετὰ στρατηγήματα, πότε παλληκαρῖσια καὶ πότε κατὰ τύχην.

— Μιὰρ πῶς τὰ καταφέρνετε! διέκοψεν ἐνθουσιῶν ὁ Μπαρμπαντώνης.

— Αὐτὸ δὲ εἶναι ἀπίλυστατον. Ἀλλ' ἄκουε. Αἱ φυλαὶ ἔχουν τὰ φρεάτια των· αἱ;

— Σὰν νὰ ἦναι ἔτσι, ὡς καθὼς τὸ λές, κύριε κυνηγέ.

— Τριγύρο τῶν φρεάτων εἶναι δένδρα,

— Τοῦτο δὲ μοῦ φαίνεται φυσικόν.

— Λοιπὸν, Μπαρμπαντώνη· κρύπτεσαι μέσα ἔς αὐτὰ τὰ δένδρα μετὰ μίαν φοράδα ὡ κ ὑ π ο δ α ὡς λέγουν εἰς τοὺς Παρισίους, καὶ περιμένεις ἡσυχα, ἡσυχα ὡς τὸ βράδυ, ὅταν ἦναι ἡ ὥρα νὰ ποτίσουν τὰ ἄλογα.

— Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω. ἀνέκραξεν ὁ Μπαρμπαντώνης περιχαρῆς. Ἐρχονται ἓνας ἢ δύο ἐχθροὶ διὰ νὰ ποτίσουν τὰ ἄλογά των, καὶ ἐγὼ, μ π ᾶ μ, μ π ο ὑ μ τοὺς σκοτώνω!

— Ὅχι ἔτσι, Μπαρμπαντώνη.

— Πῶς ὄχι ἔτσι;

— Καὶ βέβαια· ἡμεῖς ἐσκοτόναμεν πρῶτα τὰ ἄλογα, διὰ νὰ μὴν ἡμποροῦν νὰ μᾶς καταδιώκουν οἱ ἐχθροὶ, καὶ ἐπειτα ἐξεμπεδεύσαμεν τοὺς ἀνθρώπους. Ἀκολούθως ἐκαβαλικεύσαμεν καὶ ἐμπρὸς ἔς τὰ τέσσαρα.

— Καλὰ ὅμως τὴν ἄλλη ἡμέρα, τὸ πρῶτ', εἶπεν ὁ δασοφύλαξ, ἔρχονται περισσότεροι· καὶ ἂν δὲν ἔκαναν ἔτσι, πρέπει νάταν ζῶα.

— Δι' αὐτὸ καὶ ἡμεῖς ἀκολουθήσαμεν ἄλλην τακτικὴν. Περικυκλώναμεν μακρόθεν τὸ χωρίον των καὶ ἀγάλια, ἀγάλια ἐπλησιάζαμεν μέχρι ἑκατὸν μέτρων Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου κοιμῶνταν ὑπνον βαθύν. Ἐνας τότε ἐξ ἡμῶν διέταττε «πῦρ!» καὶ ὅλοι ἡμεῖς ἐπυροβολοῦμεν.

— Ἀπάνω ἔς ταῖς σκιναῖς; ἠρώτησεν ὁ Μπαρμπαντώνης.

— Μόνον κατὰ μιᾶς σκηνῆς προσδιωρισμένης ἐκ τῶν προτέρων, ἰδιότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡμαστέ βέβαιοι, οἱ κάποιον θὰ ἐσκοτώναμεν.

— Καὶ βέβαια εἶπεν ὁ Μπαρμπαντώνης.

— Καταλαμβάνεις λοιπὸν, ὅτι κάθε ἡμέραν ἀλλάζομεν καὶ τακτικὴν.

— Μὰ, ταῖς εἴκοσι χιλιάδαὶς φράγκα πῶς ταῖς ἐκέρδισες, κύριε κυνηγέ;

— Ἐδῶ εἴμαστε. Κάθε χωρίον τῶν δύο φυλῶν θὰ εἶχεν ἕως ἑκατὸν πολεμιστάς. Ὁ Ναδιέρ λοιπὸν ἐσκέφθη, ἐπειδὴ οἱ πολεμισταὶ αὐτοὶ εἶχαν ἀνακοχήν, νὰ τοὺς κάνη νὰ σκοτωθοῦν ἀναμεταξύ των. Τὸ λοιπὸν μίαν νύκτα μεταμορφωθήκαμεν ὡς Ἄραβες καὶ ἐπεπέσαμεν κατὰ τῶν Οὐλλέδ Βέδα. Εἰς τὴν συμπλοκὴν ἐφωανάξαμεν καὶ ἐκάμαμεν κινήματα ἀπαράλλακτα ὡς νὰ ἡμαστέ ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Οὐλλέδ Μανούρ. Τοὺς ἐγελάσαμεν μὲν γὰρ. Ἐκτυπηθήκαμεν ὑποχωροῦντες πρὸς τὸ χωρίον τῶν Οὐλλέδ Μανούρ. Ὅταν οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου τούτου ἤκουσαν τοὺς πυροβολισμούς, ἐδράξαν τὰ ὅπλα των καὶ ἔτρεξαν εἰς τὸν τόπον τῆς μάχης διὰ νὰ μάθουν τί συμβαίνει. Εἵρεθέντες μεταξύ δύο πυρῶν καὶ τόσφ πλησίον εἰς τοὺς Μανούρ ὥστε νὰ μᾶς ἐκλάβουν ὡς τοιοῦτους οἱ πολεμισταὶ τῆς φυλῆς τῶν Βέδα, ἐπέσαμεν κατὰ γῆς καὶ ἔρποντες ἐβγήκαμεν ἀπὸ τὴν γραμμὴν τοῦ πυρὸς πλαγιόθεν, καὶ ἐμείναμεν θεαταί. Καὶ εἶδαμεν τότε τοὺς Βέδα νὰ ἐφορμῶσιν ἀκάθεκτοι κατὰ τῶν Μανούρ φωνάζοντες ἐκδίχησιν κατὰ τῶν ἐπιόρκων. Οἱ Μανούρ, φυσικῶ τῷ λόγφ δὲν ἐνοοῦσαν τίποτε ἐξ ὧν αὐτῶν· ἀλλὰ προσθα-

λόμενοι ἤρχισαν καὶ αὐτοὶ νὰ κτυπῶσι τοὺς Βεδα λυσοσῶς. Διήρκεσεν ἐπὶ δέκα λεπτά ἡ μάχη τῶν ἀγχεμάχων ὄπλων, τῶν πιστολιῶν καὶ τῶν ἀκτηρίδων, ἐνῶ συγχρόνως ἡμεῖς, πυροβολοῦντες εἰς τὸν σωρὸν, τοὺς ἐκτειζομένους μιά χαρά. Ὄταν δὲ μετὰ τὴν σφαγὴν ἀπέμειναν ἐξ ὄλων τῶν πολεμιστῶν ἐκείνων περὶ τοὺς πενήντα, τότε ἐσύραμεν τὰ γιγατάρια καὶ εἰς δύο τρεῖς χερσιᾶς τοὺς ἀπετελειώσαμεν.

— Καὶ αἱ εἴκοσι χιλιᾶδες φράγκα; ἤρωτησεν ὁ δασοφύλαξ.

— Παναγία μου! Δὲν καταλαμβάνεις λοιπὸν Μπαρμπαντώνη, ὅτι ἀφοῦ ἔσπαστρέψαμεν τοὺς πολεμιστάς, ἔγιναν ἰδιαιτάς μας αἱ σκηναὶ των τὰ ποιμνιά των, αἱ γυναϊκές των, τὰ πλούτη των; Λοιπὸν ὅλα αὐτὰ τὰ ἐκάμαμεν χρήματα.

— Πῶς; καὶ ταῖς γυναϊκές, καὶ αὐταῖς ταῖς ἐπωλήσετε;

— Καὶ βέβαια! τί ἤθελες νὰ τὰς κάμωμεν;

— Αἱ καϊμέναις!...

— Ἄς νὰ μὴ, Μπαρμπαντώνη. Χωρὶον μὲ γυναϊκάς μόνον, εἶναι ἡ λεία τῶν γειτονικῶν φυλῶν ἡμεῖς δὲ ἐγνωρίζαμεν ὅτι μία ἀποικία Μωχαβιτῶν, μεταναστεύσασα ἀπὸ ἐν μέγα χωρὶον διὰ λόγους πολιτικούς, εἶχεν ἀποκατασταθῆ εἰς μικρὰν ἀπόστασιν τῶν δύο χωρίων ποῦ ἐκυριεύσαμεν, καὶ δὲν εἶχαν γυναϊκάς. Τοὺς ἐπροτείναμεν λοιπὸν καὶ ἠγόρασαν ὅλας ὁμοῦ τὰς αἰχμαλώτους μας.

— Ἐγινον λοιπὸν οὖλαις δούλαις του;

— Διόλου! τὰς ἐπῆραν γυναϊκάς των. Εἰς τὴν Ἀφρικὴν, Μπαρμπαντώνη, ἡ ὑπανδρεία κοστίζει πολὺ γιὰ τὴν νύμφην πληρώνει ὁ γαμβρὸς εἰς τὸν πατέρα της, ἢ, ἂν δὲν ἔχη πατέρα, εἰς τὸν ἀδελφόν της, καὶ, ἂν πάλιν δὲν ἔχη ἀδελφόν, εἰς τὸν ἀδελφόν της.

— Τί ἀνάποδος τόπος, κύριε κυνηγέ; ἀλλὰ γιὰ πές μου, ἴς τὸ θεό σου! Δὲν ἐκράτησε κάθε ἕνας σας μίαν γιὰ τὸν ἑαυτοῦ, ἀπὸ ταῖς εὐμορφότεραις;

— Ὅχι.

— Καὶ μολοντοῦτο, ἐπέλαθεν ὁ Μπαρμπαντώνης, τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἀπῆστραπτον παραδόξως ἂν τάχατες ἤμουν ἴς τὴ θέσι σας,

ἐγὼ θὰ κρατοῦσα μίαν καί, — ἔσως, ἔσως, — δύο, τρεῖς...

— Νὰ τὰς κάμης τί;

— Αἴ! Αἴ! ἴς τὴν ἀνδροῖά καλὸ ἄν' καὶ τὸ χαλάζι! ..

(ἀκολουθεῖ)

P. DU BOISSGODBY

ΤΟ ΑΡΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἰγὸ Γ. Μ. Κ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦ. ΣΤ'

(Συνέχεια προηγ. φυλλαδίου.)

— Ναι, μετὰ μακρὸν χρόνον, ὁπότεν ἡ Μαγδαληνὴ ἀνεπτύχθη καὶ παρήλλαξεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε οὐδεὶς πλέον ὑφίστατο κίνδυνος. Τῷ 1863 σοὶ ἔγραψα ὅτι ἐνυμφεύθη. Συνεζεύχθη δὲ μετὰ τῆς Λουίζης Βερών, καὶ διὰ τοῦ γάμου τούτου ἐνομιμοποίησα τὸ τέκνον. Ὄφειλον ἀμφοτέραις αὐταῖς τὴν ποιαύτην ἐπανόρθωσιν, ἀφειδῶς δὲ μ' ἀντήμειψαν δι' ὅ,τι ὑπὲρ αὐτῶν ἔπραξα. Ἡ Λουίζα μοὶ παρέσχεν ἐξ ἐτῶν εὐδαιμονίαν, καθ' ἣ κατώρθωσα νὰ ἐπιλησθῶ τῶν πικρῶν τέρψεων τοῦ παρελθόντος βίου μου, καὶ τῶν ὀξείων θλίψεων, τῶν ὑπὸ τῶν παθῶν μου διασπαρεισῶν. Οὐδέποτε ὑπῆρξα τοσοῦτω εὐτυχής, θὰ ἤμην δὲ καὶ μέχρις ὥρας ἔτι, ἂν ἡ θελκτικὴ γυνή, ἣν ἠγάπων, δὲν μοὶ ἀνῆρπάζετο ἄγαν προῶρος. Ἐνεκα τῆς ἐν ἡκίστα ὑγεινῆς χώρας διαμονῆς ἡμῶν, τὸ κλῆμα ἐφόρευεν αὐτήν, μικροῦ δ' ἐδέησε νὰ φρονεῖται καὶ τὴν Μαγδαληνὴν ὡσαύτως. Τότε ἀπεφάσισα νὰ ἐπανακάμψω εἰς Γαλλίαν, ὅτι μὴ ἔχων πλέον ἢ τὴν κόρην ταύτην, δὲν ἤθελον νὰ τὴν ἀπολέσω! θὰ συνέβαινε δὲ τὸ τοιοῦτον, ἂν παρέμενον ἐκεῖσε. Εἶτα ἀνεμνησκόμην τῆς ἀρχαίας ἡμῶν φιλίας. Ἐγίνωσκον ὅτι ἐξω ἐν σοὶ ἕτερον ἀδελφόν. Ἠλπίζον δ' ὅτι δὲν θὰ ἐπέμενες νὰ διαμείνης κατάκλειστος ἐν τῷ βάλει τῆς Ἀνδραυίας.

— Ἡ Βρατέκη, φίλτατέ μοι, δὲν εἶναι μὲν ἀληθῶς φαιδρὰ διαμονή, ἀλλ' ἐκεῖ εὐρίσκειται τις τοῦλάχιστον ὑπὸ σκέπην κατὰ τῶν καταιγίδων καὶ τῶν συμφορῶν. Πολὺ καλλίτερον θὰ ἔπραττες ἂν ἐγκαθίστασο ἐν τοῖς πέριξ τοῦ κτήματός μου, ἀντὶ νὰ βυθισθῆς ἐκ νέου ἐντὸς τοῦ παρισινοῦ βίου κινδυνέων, νὰ συναντηθῆς κατὰ πρόσωπον μετ' ἀνθρώπου ἔχοντος νὰ σοὶ ζητήσῃ τὴν ἐκκαθάρσιν περὶ πλοκῶν λογισμῶν. Ἐμερίμνησας περὶ αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐνταῦθα ἀφίξίν σου;

— Ναι. Ἐλαβον κρυφίως πληροφορίας ἐκ τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Μαυρικίου, ὁπόθεν ἔμαθον ὅτι πρὸ πολλοῦ εἶχε καταλίπει τοὺς Παρισίους, καὶ ἠγνοεῖτο τί ἀπέγεινεν.

— Ὑπέστρεψεν εἰς τὴν νῆσον Μχυρίκιον, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἰνδίας, ὅπου ἐπὶ μακρὸν διέμεινεν. Ἐπανῆλθε δὲ εἰς Παρισίους μόνον μετὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1870.

— Ὑπὸ τ' ὄνομα Φρεδὸκ ἀναμφιβόλως;

— Ναι, καὶ κατώκησεν ἐν τῷ οἰκήματι ἐν ᾧ διαμένει μέχρις τοῦδε.

— Οὕτω λοιπὸν, ἀρῶν κατῴκει τοσοῦτω πλησίον ἐμοῦ, θὰ τὸν συνήντησα.

— Παρῆν ἐν τῷ ναῶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων...

— Ἐν τῷ ναῶ, λέγεις; Εἶναι παράδοξον... διότι παρίστατό τις ἐκεῖ γινώσκων τὸ ἀληθές ὄνομά του καὶ δυνάμενος νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ.

— Καὶ τίς ἦν οὗτος;

— Ἡ τροφὸς τῆς Μαγδαληνῆς.

— Πῶς! ζῆ εἰσέτι;... καὶ διαμένει εἰς Παρισίους;

— Ἐλησμόνησα νὰ σοὶ εἴπω ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τῆς Κυρίας Ὑβράνδου παρέλαθον τὴν τροφὸν ἐκείνην μετ' ἐμοῦ. Δὲν ἠδυνάμην νὰ τὴν ἐγκαταλίπω, διότι ἐλάτρευε τὴν κόρην, ἣν διὰ τοῦ γάλακτός της ἐξέθρεψεν. Ἄλλως τε δ' ἂν ἀπέστελλο αὐτὴν εἰς Γαλλίαν, θὰ ἐνέπιπτε, ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ συζύγου, ὅστις μέσῳ αὐτῆς θὰ ἐπληροφορεῖτο ποῦ εὐρίσκόμην.

— Τότε λοιπὸν διατὶ τὴν ἐπανάφερες;

— Τὴν ἐπανάφερον ἀκουσίως μου. Ἦθελον νὰ τὴν καταλίπω εἰς τὴν ἐκεῖ κατοικίαν μου,

ἀλλ' ἀπεποιήθη ἐπιμόνως. Ἦν δὲ τοσοῦτω ἀφωσιωμένη πρὸς τὴν Μαγδαληνὴν, ὥστε δὲν θὰ ἐπέζη μετὰ τὴν ἐξ αὐτῆς ἀποχώρισίν της.

— Ἄλλ' ἀρῶν διαμείνη ἐνταῦθα, πῶς συνέβη νὰ μὴ τὴν ἴδω ποτέ;

— Διότι καὶ ἐγὼ αὐτὸς τὴν βλέπω ὅσον ἔνεστι σπανιώτερον. Ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι ὅλως ἀλλόκοτον πλάσμα. Διατρέφει πρὸς τὴν Μαγδαληνὴν στοργὴν ἀνάμικτον μετ' εἰδούς τινὸς λατρείας. Οὕσα δὲ καθ' ὑπερβολὴν δεισιδαίμων ὀνειροπολεῖ μαγείας, πεπωμένα καὶ ἄλλους τοιοῦτους παρολογισμούς. Οὕτω λοιπὸν φαντάζεται ὅτι θ' ἀποθάνῃ, ἂν ἡ Μαγδαληνὴ ἐπνεύρῃ τὸν γνήσιον πατέρα της. Νομίζω μάλιστα ὅτι τούτου ἕνεκεν διεφύλαξε πιστῶς τὸ ἀπόρητον τῆς γεννήσεως τῆς παλαιῆς ταύτης κόρης.

— Πράγματι, ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τῇ θυγατρὶ σου...

— Εἶμι βέβαιος ὅτι οὐδέποτε οὐδὲν εἶπεν αὐτῇ. Ἔσχον ὅμως πάντοτε φόβους μὴ τῇ ἐπιλήθῃ κατὰ νόον παράλογός τις ἰδέα ἀκριτομυθίας καθ' ὅσον μάλιστα μεταμέλειται ἐνίοτε διὰ τὰ πεπραγμένα της. Καταθασανίζεται ὑπὸ τῆς φαντασίας ὅτι, ἂν συνήντα αὐτὴν ὁ ἀρχαῖος κύριός της, δυνατὸν νὰ τὴν ἀπέστελλεν εἰς τὴν εἰρκτήν.

— Εἶτε τοῦλάχιστον θὰ διήρχετο πολὺ κακὴν ὥραν μετ' αὐτοῦ. Ἀπορῶ δὲ μεγάλως διότι, ἀρῶν πρὸ δεκαετίας σχεδὸν διαμείνη ἐνταῦθα ὁ Φρεδὸκ, δὲν συνέπεσε νὰ συναντηθῇ κατὰ πρόσωπον μετ' αὐτῆς ἐν τῇ ὁδῷ.

— Ὄ! ἐφρόντισα νὰ τὴν περιορίσω εἰς Μομαρτρην, ὅπου κατοικεῖ ἐν οἰκίσκῳ ὑπ' ἐμοῦ ἐνοικιασθέντι καὶ προλέγει, νομίζω, τὴν τύχην τῶν μαγειριστῶν. Ἠδύνατο δὲ κάλλιστα νὰ παραιτηθῆ τῆς ἐξασκήσεως τοῦ ἀνοήτου ἐκείνου ἐπαγγέλματος, καθότι ἐννοεῖται ὅτι τῇ χορηγῶ σύνταξιν ἐξακοῦσαν εἰς τὰς ἀνάγκας αὐτῆς. Οὐδέποτε σχεδὸν ἐξερχεται ἐκεῖθεν, ἡμεῖς δὲ δις μόνον τοῦ ἔτους βλέπομεν αὐτὴν, δηλαδὴ κατὰ τὴν ἐσοτὴν τῆς Μαγδαληνῆς, καὶ τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων αὐτῆς.

— Ἄλλὰ πρὸ μικροῦ μοὶ εἶπας ὅτι παρῆν κατὰ τὴν τέλος τῶν γάμων;

— Ναί, ἡ Μαγδαληνὴ οὕτως ἠθέλησε, καίτοι μὴ ἀγαπῶσα πολὺ τὴν γραῖαν ἐκείνην παράφρονα, τὴν ἐκροβίζουσαν αὐτὴν διὰ τῶν ὑπερμέτρων ἐνδοξείων τῆς στοργῆς τῆς. Μεταμέλομαι ἤδη ἐπὶ τῇ δουλείᾳ αὐτῆς ἐκεῖσε προσελούσεώς της, ἀφοῦ καὶ συμπρόστατο ὁ Φρεδόκ, ὁ νηθεβαίως δὲν παρετήρησεν αὐτήν, διότι ἄλλως θὰ ἔτρεχεν ἐνταῦθα ἵνα μοι τὸ εἶπῃ· δὲν ἐπίτησεν ὅμως τὸν πόδα της ἐν τῷ οἴκῳ μου ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου. Θὰ ἔλθῃ πάλιν κατὰ τὴν 22 Ἰουλίου, ἡμέραν τῆς Ἀγ. Μαγδαληνῆς, ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μᾶς ἐπανεύρῃ.

— Ἀδιόφορον. Ἡ ἐν Παρισίοις περυσία τῆς γυναικὸς ταύτης εἶναι κινδυνώδης, καθότι δυνατόν νὰ συναντηθῇ ὑπὸ τοῦ κ. Ἰθράνδου, καὶ δὲν ὑποθέτω ὅτι ἐπιθυμεῖς νὰ μάθῃ ἐκ τοῦ στόματός της...

— Ὅχι, διότι θὰ θελήσῃ νὰ μοι ἀφαιρέσῃ τὴν θυγατέρα του, ἐγὼ δὲ θὰ ἐπρωτίμως μᾶλλον ν' ἀποθάνω ἢ νὰ τῇ τὴν ἀποδώσω. Ἀλλ' ἐλησμόνησα νὰ σ' ἐρωτήσω τίνι τρόπῳ ἐπληροφορήθῃ ἐπιτήρησον τὴν σύζυγόν σου;

— Ἐξ ἐπιστολῶν ἀνηκουσῶν εἰς αὐτὴν, ἄστινας εὔρεν ἐν τῷ διπλῷ πυθμένι μικροῦ κιβωτίου.

— Εἶσιν αἱ ἐπιστολαὶ, ἅς μοι ἐξήτησε νὰ τῇ ἐπιστρέψω κατόπιν ἐρίδος μεταξὺ μας, λίαν συντόμως ἐξομαλισθείσης. Τὸ ἐν λόγῳ κιβώτιον ἀπεστάλη αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἐπιστάτου μου.

— Αἱ γυναῖκες ὄφειλον πάντοτε νὰ καίωσι τὰς ἀλληλογραφίας των. Ἀλλ' ἅς ἀφῶμεν πλέον τὸ παρελθόν. Τίνα συμπεριφορὰν θὰ τηρήσης ἀπέναντι τοῦ Φρεδόκ; Κατανοῶ ὅτι δὲν δύνασαι νὰ ἐκτεθῆς εἰς τὸν φόνον τοῦ πατρὸς τῆς Μαγδαληνῆς, δικαιούσαι δὲ λέγων ὅτι εἶναι ἱερὸς δι' ἐμέ, διὰ τὸν ἀνεψιόν μου, καὶ δι' αὐτὸν ἔτι τὸν γαμβρόν σου. Μόνον πρέπει ν' ἀπαλλαγῆς ταχέως τῆς ἐν ἧ εὐρίσκεσαι θέσεως.

— Τὸ μόνον δὲ τῆς τοιαύτης ἀπαλλαγῆς μέσον εἶναι νὰ φύγω μετὰ τῆς Μαγδαληνῆς.

— Ὑπάρχει ἔτι καὶ ἕτερόν τι... μᾶλλον παρὰ τολμῶν, μᾶλλον κινδυνώδες ἴσως, ἀλλ' ἐπίσης μᾶλλον... διατὶ τάχα νὰ μὴ εἶπω τὴν κυρίαν λέξιν; μᾶλλον ἐννοῶν. Τοῦτο δ' ἔσται ν' ἀνο-

μολογήσης τὴν ἀλήθειαν τῷ Φρεδόκ.

Ὁ κ. Μωγάρ ἀνεσκήρτησε καὶ ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν.

— Θὰ ἐρυθριάσῃ ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις του, ἐπανελάβεν ὁ Σουκαρριέρ, καὶ ὁ ἀναγκασθῆναι νὰ προσπέσῃ εἰς τοὺς πόδας τῆς ταλαίνης κόρης, ἣν κατεδίωξε.

— Ὁ ἀπαιτήσῃ ὅπως αὕτη τὸν ἀκολουθήσῃ... Ὅχι, ὄχι, οὐδέποτε!

— Δημογεῖς ὅτι οὐδὲν πλέον κέκτηται δικαίωμα ἐπ' αὐτῆς. Πρῶτον μὲν αὕτη εἶναι σήμερον Κυρία Ἐστελάν, ὁ δὲ σύζυγός της δὲν θὰ παραχωρήσῃ αὐτὴν τῷ Φρεδόκ, ὡς οὕτε πρός σέ ἐτι ἐφίεται νὰ τὸ πράξῃ. Ἀκολουθῶν δὲ εἶναι λίαν νομίμως θυγάτηρ σου, ὅπως δ' ἀποδέλεξῃ τὸ ἐναντίον δέον ν' ἀνακηρυχθῇ ὡς ψευδώνυμος.

— Δὲν θὰ διστάσῃ ἀπέναντι τοῦ τοιοῦτου, καὶ θὰ μὲ προσαγάγῃ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων. Τοῦτο δ' ἔσται ἡ ἀνανέωσις σκανδάλου περιωνύμου δίκης, ἣς οἱ Παριῖοι εἰσέτι δὲν ἐπελήσθησαν. Ὁ ἀτιμασθῶ ὡς αὐτόν...

— Κακῶς κρίνεις τὸν Φρεδόκ ἐκεῖνον, τὸν καταδιώξαντά σε μετὰ τσοαύτης λύσεως. Ἐγὼ ὅμως, ὅστις τὸν εἶδον ἐκ τοῦ πλησίον καὶ ἤκουσα τὴν ἐξομολόγησίν του, δύναμαι νὰ διαβεβαιώσω ὅτι θὰ προσεγγθῇ πάντῃ διαφοροτρόπως. Ὁ Φρεδόκ ἦν ἐξωργισμένος κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τοῦ ἀφελόντος αὐτῷ τὴν θυγατέρα του, ἣν ὅμως ἀφοῦ ἐπανεύρῃ, δὲν θὰ παραχωρήσῃ πᾶν ὅ,τι ὑπὲρ αὐτῆς ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος διεπραξατο... Ὁ ἀπόσχῃ νὰ κατηγορήσῃ αὐτόν... οὐδαμῶς δὲ θ' ἀπορήσῃ ἂν ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ καὶ συγγνώμην... Πλὴν δὲν ὑποχρεοῦσαι νὰ μὲ πιστεύσης, καὶ εἶσαι πάντοτε κύριος τῶν ἀποφάσεών σου. Οἰαδήποτε δὲ καὶ ἂν ὦσιν αὐταί, δύνασαι νὰ λογίζῃσαι ἐπὶ τῆς βοήθειάς μου πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῶν.

— Εἶσαι λοιπὸν ἔτι φίλος μου; ἤρώτησεν ὁ κ. Μωγάρ μάλα συγκεκλιμένος.

— Μήπως φαντάζῃσαι ὅτι μέλλω νὰ σ' ἀπαρνηθῶ, διότι διεπραξας σφάλμα; Καὶ ἐγὼ ὡσαύτως ἔχω νὰ μεμφθῶ ἑμαυτὸν διὰ τινὰς ἀνοησίας... οὐχὶ τοσοῦτον βαρείας ὡς τὰς ἰδικάς σου, ἀλλ' ἀδιόφορον! Τί λοιπὸν θὰ ἦν ἡ φιλία,

ἂν δὲν κατεδείκνυτο ἐν ταῖς κρίσεσι περιστάσεσιν; Ὅχι, γηραιὸς μου Μωγάρ, ὄχι, δὲν θὰ σὲ καταλίπω ἐπιλυθάνομενος ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ φιλίας χροολογουμένης ἀπὸ τριάκοντα καὶ πέντε ἔτων.

Ὁ κόμης ἔθλιψε τὴν ὑπὸ τοῦ Σουκαρριέρ τινομένην αὐτῷ χεῖρα, καὶ ἠγέρθη ὅπως ἀποκρύψῃ τὰ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ἀναβλύζοντα δάκρυα.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ἀφελῶς. Ἀναλαμβάνω θάρρος, ἀφοῦ καὶ σὺ μοι ἀπομένης, ἀνατίθῃμι ὃ ἐπὶ σὲ τὰς ἐλπίδας μου. Ὅ,τι μοι συμβουλεύσεις νὰ πράξω, θὰ τὸ πράξω.

— Τύπε, ἀνεφώνησεν ὁ Σουκαρριέρ, ζητῶ καιρὸν νὰ σκεφθῶ, καθότι ἡ λύσις τοῦ προκειμένου προβλήματος δὲν εἶναι εὐχερῆς. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἔχομεν ν' ἀσχοληθῶμεν περὶ τοῦ Φρεδόκ. Ὅταν τὸν ἀφήκα, ἀνεκρίνωσα αὐτῷ ὅτι θὰ τῷ ἀπεστέλλοντο μάστιγες... ἰδικαί σου, ἰδικαί μου, εἴτε τοῦ Βωτροῦ ἐκεῖνος δὲ μοι ἀπεκρίθη ὅτι θ' ἀναμένῃ αὐτούς. Πράγματι, ὅμως δὲν ἀνέκει αὐτῷ νὰ ζητήσῃ ἰκανοποίησιν. Οὕτω λοιπὸν ἂς ἀρῶμεν αὐτόν ν' ἀναμένῃ. Δὲν θὰ μετακινήθῃ ποσῶς, διότι ὀλοσχερῶς ἐκόρεσε τὴν δίψαν τῆς ἐκδικησεώς του, καὶ οὐδόλως ὑποπέυει ὅτι δύνασαι ν' ἀντεκδικηθῆς διὰ μιᾶς μόνης λέξεως, λέγων αὐτῷ ἀπλῶς: «Εἶναι αὕτη αὕτη ἡ ὑμετέρα θυγάτηρ, ἣν περιηγάγετε εἰς ἀπόγνωσιν». Ἀλλ' ἀφῶμεν κατὰ μέρος τὸ ὄπλον τοῦτο, οὐτινος βδελύττεσαι νὰ ποιήσης χρῆσιν, καὶ ἀσχοληθῶμεν περὶ τῆς Μαγδαληνῆς. Ἰδοὺ αὕτη μεταξὺ σοῦ, ὃν ὑπεραγαπᾷ, καὶ τοῦ πατρὸς της, ὃν οὕτε γινώσκει μετὰ τοῦ συζύγου της, ὃν δὲν ἀγαπᾷ, καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ μου, οὗ ἐράται. Πῶς θὰ ἐξέλθῃ τῶν τρομερῶν τούτων περιπελοχῶν; Ἡ γνώμη μου εἶναι ὅτι δὲν ἀπόκειται ἡμῖν νὰ τὴν ἐξαγάγωμεν.

— Τί ἐννοεῖς διὰ τούτου; Ἐξηγήθητι.

— Ἐννοῶ ὅτι ἡ καρδία καὶ ἡ κρίσις της θὰ ὀδηγήσωσιν αὐτὴν κρείττον τῶν συμβουλῶν μας. Ἔσχεν ἤδη μετὰ τοῦ Ἐστελάν συνέντευξιν, ἣν ἐγὼ διέκοψα. Τί μετὰ αὐτῶν ἔλαβε χώραν; Ἐγὼ μὲν ἀγνοῶ, ἀλλὰ σὺ μετ' οὐ πολὺ θὰ τὸ μάθῃς. Ἄν ἤμην ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σου,

θ' ἄφινον τὴν Μαγδαληνὴν ὀλοσχερῶς ἐλευθέραν. Εἴτε θελήσῃ ν' ἀπέλθῃ μετὰ σοῦ, εἴτε στέξῃ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν σύζυγον, θὰ ἐσεβόμην τὴν θέλησίν της. Ἄν δὲ, συνεπέα συμπτώσεως, ἦν ἀδυνατοῦμεν νὰ προῖδωμεν, ὁ κ. Ὑθράνδης συνέβαινε ν' ἀπαιτήσῃ τὴν θυγατέρα του, θὰ ἐκίλουν τὴν Μαγδαληνὴν, θὰ τῇ ἀνεκοίνοιν τὰ πάντα, καὶ θὰ τὴν παρεκάλουν νὰ ἐκλέξῃ μετὰ τῶν δύο ὡμῶν.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ κ. Μωγάρ, τετραγαμένος ὢν, δὲν ἀπήντα, ὁ Σουκαρριέρ προσέθετο ἀναλαμβάνων τὸν πῖλόν του.

— Λάβε καιρὸν ἵνα σκεφθῆς ὡρίμως ἐπὶ τῆς προτάσεώς μου. Ἐγὼ δὲ τρέχω πρὸ τῶ ἀνεψιῷ μου, ὅπως μάθω ἂν προσυπέγραψε σήμερον τὴν ἐν τῷ στρατῷ κατάταξίν τ.υ. Ἀφοῦ καὶ ὁ τάλας νέος οὐδὲν ἔχη πλέον νὰ πράξῃ ἐνταῦθα, δὲν βλέπω τὴν ὥραν τῆς ἀπὸ τῆς Μαγδαληνῆς ἀπομακρύνσεως αὐτοῦ. Εἶναι μὲν ἀποφασισμένος εἰς τὴν ἀπώλειαν αὐτῆς, ἀλλ' ἐγὼ δυσπιστῶ πάντοτε ἐπὶ τῆς ἀποφασιστικότητος τῶν ἐρωτολήπτων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

Ὁ κ. Διαμακτῆς εἶχεν ἀποφασίσει ν' ἀπέλθῃ καὶ ἐγκατασταθῆ εἰς Μεξικόν, ἀνῆγγελε δὲ καὶ τῷ Ἐστελάν τὴν ὀριστικὴν ταύτην ἀπόφασίν του, ἣς ὑπελείπετο μόνη ἡ ἐκτέλεσις. Ἀλλ' ὅταν τις διευθίνῃ μέγα ἐμπορικὸν κατ' ἀστήμα, δὲν ἀπέρχεται εἰς τὸν Νέον Κόσμον στιγμιαίως, ὡς νέος καλλωπιστῆς ἀπέρχεται εἰς Τρουβίλλην ἐξερχόμενος τοῦ Ἀγγλικοῦ Καφενεῖου μετὰ τὸ ἐκείσε γεῦμά του.

Ὁ Ἰωάννης Διαμαντῆς ἦν ἐντούτοις ἀνὴρ ταχύεργος, καὶ ἄλλοτε, ὅποταν ἀ εἰχώρει ἀπρόοπτος, δὲν κατηνάλισκε πολὺν χρόνον εἰς τὰς προπαρασκευὰς τῆς ἀποδημίας του ἀλλὰ τότε ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ ἀπουσία του εἶχεν ὄριον, καὶ δὲν ἐπρόκειτο νὰ καταπαύσῃ ὀριστικῶς τὰς ἐκτενεῖς αὐτοῦ ἐπιχειρήσεις.

Ἦδη ὅμως, ὅτε ἐμελλε νὰ καταλίπῃ τὴν Γαλιαν ἀνεπιστρεπτεῖ, ἔτος ὀλόκληρον μόλις θὰ ἐξήκει αὐτῷ πρὸς ἐκκαθάρισιν τῶν ἐν Παρισίοις

υποθέσεών του. Οὕτω λοιπὸν ἀπέσχε τῆς ἰδέας νὰ ἐκκαθαρίσῃ ταύτας ὁ ἴδιος.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν συζυγικῶν δυστυχημάτων του τὰ περὶ χρημάτων ζητήματα κατέστησαν αὐτῷ ἀδιάφορα. Μικρὸν τῷ ἔμελεν ἂν ἐπρόκειτο ν' ἀπολέσῃ ἐν ἡ δύο ἑκατομμύρια, ἐπὶ τῷ ὅρῳ ὅμως ν' ἀπέλθῃ τὸ ταχύτερον.

Ἐνεπιστεύθη τῷ φίλῳ Ἀχυρᾶ τὴν φροντίδα τῆς διεξαγωγῆς τῆς λεπτῆς ταύτης υποθέσεως, ἐπιφυλαξάμενος ἑαυτῷ μόνον τὰ ληπτέα μέτρα πρὸς ὀριστικὴν διαφύλαξιν τῆς θέσεως τῆς Κυρίας Διαμαντῆ.

Νυμφευόμενος ταύτην εἶχεν ἀναγνωρίσει ἐξακοσίας χιλιάδας φράγκων ὡς προῖκά της, ἣν, ὡς εὐνόητον, οὐδαμῶς αὐτῇ τῷ ἐλόμισεν. Ὅθεν ἐπεθύμει νὰ τῇ μεταβιβάσῃ τὸ κεφάλαιον τοῦτο, ἵνα μηδεμίαν ἔχη μετ' αὐτῆς εἰς τὸ ἐξῆς ὀσοληψίαν, ἀλλὰ δὲν ἐβούλετο καὶ νὰ κληρονομήσῃ αὐτῇ τὴν περιουσίαν του, ἣν ὅπως τῇ ἀφῆλη, ὑπεχρεῶτο ν' ἀνασυντάξῃ τὴν διαθήκην του, καθότι εἶχε κληροδοτήσει αὐτῇ ἅπασαν διὰ νομίμου ἐγγράφου παρακατατεθειμένου ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ συμβολαιογράφου Προυνεβῶ.

Δὲν εἶχε δὲ καιρὸν πρὸς ἀπώλειαν ὅπως λάβῃ τὰς ἐσουτοῦ προφυλάξεις ἀπέναντι αἰφνιδίου θανάτου, διότι, μετὰ πολλὰς διαπραγματεύσεις, ἡ μετὰ τοῦ Βουσερῶλ μονομαχία του εἶχε τέλος ἀποφασισθῆ.

Τῆς ὑπὸ τοῦ πολυχρότου τοῦ συζύγου ἐπιγενομένης πληγῆς ἰαθείσης ἤδη, καὶ τοῦ διαφθορῆως ἐπὶ ποδῶ ὄντος, εἶχον ὀρισθῆ ὁ χρόνος καὶ ὁ τόπος τῆς συναντήσεως αὐτῶν.

Ἐμελλὸν νὰ μονομαχήσωσι ἐντὸς τοῦ παραδείσου τῆς ἐν τῷ Βουλεβάρτῳ Μομμορανσύ ἐπαύλεως, ὅπως ὀρθῇ ὄσον ἐνεστὶν ἥσσαν πάταγος τῇ μονομαχίᾳ ταύτῃ ἢ φροντίς δὲ αὐτῇ ἦν ἄλλως τὰ λῖαν ἀνωφελῆς, ἅτε τῆς ἱστορίας παρὰ πλείστοις ἤδη γνωστῆς καταστάσης. Τὴν παράδοξον δὲ ταύτην διευτέτησιν συνεφώνησαν μετὰ τῶν ὁ Ἀχυρᾶς καὶ ὁ Ζιρᾶκ, ἀμφότεροι μάλιστα ἄπειροι μάρτυρες, οὓς οἱ δύο ἀντίπαλοι εἶχον ὀρίσει, ἐλλείψει ἄλλων καταλληλιτέρων.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΒΑΥΑΡΙΑΣ.

Καὶ πάλιν περὶ τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου. τοῦ ἀτυχοῦς ἡγεμόνος, οὗ τραγικὸς θάνατος ἐνεποίησε πανταχοῦ θλιβερωτάτην ἐντύπωσιν.

Εἶναι σχεδὸν βέβαιον νῦν, ὅτι ὁ ἡγεμὼν ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας εἶχε πάθει διατάραξιν τῶν φρενῶν. Μειραξ ἔτι παρεῖχε συνεχῶς δείγματα τῆς μισανθρωπίας αὐτοῦ, τῆς ὑπεροβῆς τῶν αἰσθημάτων, τῆς βιαιότητος τοῦ χαρακτήρος. Διηγούνται ὅτι συμπαίξων ποτὲ μετὰ τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ του Ὁθωνος, τοῦ νῦν κατὰ τύπους βασιλέως, ἐπειδὴ οὗτος παρήκουσεν αὐτῷ εἰς τι, ὤρμησεν ἐναντίον του, καὶ θὰ τὸν ἀπέπνιγε διὰ τῶν χειρῶν, ἐὰν μὴ αὐλικὸς τις θεράπων διερχόμενος τυχαίως ἐκεῖθεν ἔσωξε τὸν μικρὸν ἡγεμονόπαιδα. Ἐν τῷ ἀσημάντῳ τούτῳ ἐπισημῶν ἀνευρίσκει τις τὰ σπέρματα τῶν ἐν τῷ μέλλοντι βιαιῶν καὶ ἀγρίων ροπῶν τοῦ βασιλέως. Πράγματι δ' ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ὀγκώδους φακέλλου, ὅστις ὑπεβλήθη ἐνώπιον τῶν βαυαρικῶν βουλῶν, ὁ βασιλεὺς εἶχε μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ μανιῶν καὶ τὴν τῆς ἐκδόσεως θανατικῶν ἀποφάσεων. Πάντα τολμῶντα νὰ φέρῃ ἀντίρρησιν τινὰ, ν' ἀντιταχθῆ καθ' οἴασιδήποτε ἰδιοτροπίας του, κατεδίκαζεν ἄμέσως καὶ συνοπτικῶς εἰς θάνατον. Οὕτω διέταξέ ποτε τὸν τουφεκισμόν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν, ἀρνούμενου νὰ προβιβάσῃ εὐνοούμενόν τινὰ λοχαγόν. Ἄλλοτε δὲ πάλιν ἀπέστειλε πρὸς κατώτερόν τινὰ ὑπάλληλον τὴν ἐπομένῃν παράδοξον ἐπιστολήν: «Φίλιπτε, ἐντέλλομαι ὑμῖν νὰ δολοφονήσῃτε πάντας τοὺς δικαστὰς καὶ τοὺς ὑπουργούς.» Εὐχάριστος ἐντολῆ! Εἰς ἑτέραν ἐποχὴν συνταγματάρχης τις διετάχθη νὰ καταλάβῃ τὰ μέγαλα πάντων τῶν βαυαρῶν πριγκίπων, οὓς ἔδει νὰ συλλάβῃ καὶ φυλακίσῃ ὡς ἐνόχους ἐσχάτης προδοσίας.

×

Εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ βασιλέως πρὸ πολλοῦ ἐρεζώθη ἡ ἰδέα ν' ἀπέλθῃ τῆς Βαυαρίας, ἐγκαθιστάμενος ἐν τινὶ χλοερᾷ νήσῳ, μακρὰν τῆς

τύρβης τῶν μεγαλοπόλεων. Τῇ ἐντολῇ αὐτοῦ, ὁ διευθυντὴς τοῦ βασιλικῆς ἀρχείου κατὰ τὸ 1873 διέπλευσεν ὀλόκληρον τὸ ἑλληνικὸν ἀρχιπέλαγος, ὅπως ἀνεύρη τὸ μέρος, ὅπου ὠνευροπόλει ὁ βασιλεὺς. Συγγρόνως ὁ ἀνώτερος βαυαρὸς λειτούργος εἶχεν ἐπιφορετισθῆ νὰ ἐξετάσῃ ἂν ὁ βασιλεὺς ἠδύνατο νὰ ζῆσῃ ὡς ἀπόλυτος κύριος ἐπὶ τοῦ μέρους, ὅπου θὰ ἐξέλεγεν ὡς κατοικίαν. Φαίνεται ὅμως ὅτι αἱ μετὰ τῆς σχετικῆς κυβέρνησεως διαπραγματεύσεις ἀπέτυχον, καὶ ὁ βασιλικὸς ἀρχιεπιφύλαξ ἐπανέκαμψεν εἰς Μόναχον ἄπρακτος. Κατὰ τὸ 1873, ὁ αὐτὸς ὑπάλληλος ἀνέλαβε νέον περίπλουν ἀνὰ τὴν Κύπρον, τὴν Κρήτην καὶ τὴν Κριμαίαν, πρὸς ἐκλογὴν καταλλήλου τοποθεσίας, ἣν ὁ βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας ἐσκόπει νὰ μεταβάλῃ εἰς ἀληθῆ προάδεισον. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐπανῆλθεν ἄπρακτος παρὰ τῷ βασιλεῖ ἴσως καὶ ἔκουσίως, διότι δὲν ἠθέλη νὰ ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνην, ὅτι συνήργησεν εἰς ἐκπατρισμόν τοῦ ἡγεμόνος.

×

Ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος εἶχε τὴν μανίαν ἀιδρὸς ἔχοντος ζωηρὰν φαντασίαν καὶ ἐπιθυμούντος νὰ ζῆσῃ εἰς κόσμον ἀπομεμακρυσμένος τοῦ ἡμετέρου, ἐν ταῖς φανταστικαῖς χώραις τῶν ὄνειρων. Ἐντὸς τῶν πολυαριθμῶν αὐτοῦ ἐπαύλεων ἐκέκτητο κρεμαστοὺς κήπους, μετ' ἀληθῶν λιμνῶν φωτισμένων ὑπὸ σελήνης καὶ τεγγητῶν ἀστέρων. Εἰς τὰς λίμνας ταύτας ἔπλεον ἐπὶ λέμβου, τῆς ὁποίας προηγούντο κύκνοι φέροντες ἐπὶ τῆς κεφαλῆς περιλαμπῆ στέφανον. Αὐτὸς ἀληθῆς ἡγεμὼν ἔζη ὡς οἱ ψευδεῖς ἡγεμόνες τῆς θεατρικῆς σκηνῆς καὶ τῶν μαγικῶν διηγήσεων. Μία ἐκ τῶν τελευταίων φαντασιοπληξιῶν τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου, τοῦ κατεγομένου πάντοτε ὑπὸ τῆς μανίας τῶν φανταστικῶν καὶ παραδόξων οἰκοδομῶν, ὑπῆρξε τὸ νὰ κατασκευάσῃ ἀνάκτορον, τὸ ὁποῖον νὰ ὑπερβῇ πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει ἕκτακτον εἰς τὰς μαγικὰς ἐπαύλους τῶν ἀνατολικῶν μύθων. Τὸ ἀνάκτορον τοῦτο τὸ ἡμιτελὲς ὑπολειφθὲν συνεπῆνεγκε, καθὰ λέγεται θραπῆν ἑξοσιν ἑκατομμυρίων. Ἐν αὐτῷ εὐρίσκονται χρυσαὶ κλίμακες, δωμάτια ἐπεστρωμένα διὰ λαμπρῶν ὑφασμάτων, ἐπιπλα κατα-

πληκτικῆς λεπτότητος, ἐπὶ τῶν ὀπλοῶν ὑπάρχουσιν ἐγκκολλημένοι πολύτιμοι λίθοι. Μηχανισμοὶ, ὅμοιοι πρὸς τὸν ὑπάρχοντα ἐν τοῖς μεγάλοις θεάτροις, διενεργεῖ τὰς θαυμασιωτέρας μεταμορφώσεις· θίγεται ἐλατήριον καὶ τὰ ὑπερφῶα ὑψοῦνται καὶ μεταβάλλονται κατὰ θέλησιν ἕκαστον δὲ οἶκημα ἐμελλε νὰ ἔχη κηπὸν τινὰ καὶ λίμνην. Ἡ παράδοξος αὕτη οἰκοδομηθῆ μένη ἀτελής δὲν ἔλειψεν ὅμως ἀπὸ τοῦ Λουδοβίκου ἢ θέλησιν νὰ τὴν φέρῃ εἰς πέρας, ἀλλὰ τὸ χροῖμα...

×

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ὁ βασιλεὺς εἶχε καταστῆ ὑπέρσαρκος· συνειθίξε νὰ τρώγῃ κατακόρον κατὰ πᾶσαν δὲ σχεδὸν ὥραν διέτασσε νὰ τῷ παραθέτωσιν ἄφθονα φαγητά· ταῦτα δὲ πάντα ἔπρατε κατὰ τὴν νύκτα. Οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἀκολουθίαν του ἡναγνάζοντο νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὸν τρόπον τοῦ βίου του, καὶ αὕτη δὲ ἡ θεία λειτουργία ἐτελείτο περὶ μέσας νύκτας ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τῆς ἐπαύλεως.

×

Ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ἠτλήθη πάντοτε ἀποστροφὴν πρὸς τὸν θορυβώδη βίον τῶν μεγάλων πόλεων. Ἀποξὺ μόνον ἐνίκησε τὴν εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς εὐρισκομένην μισανθρωπίαν του, ἐν ἔτει 1867, ὅτε μετέβη εἰς τὴν ἐν Παρισίοις Παγκόσμιον Ἐκθεσὶν Διηγούνται, ὅτι ἐδείχθη ἀδιάφορος εἰς τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν Παρισινῶν θαυμάτων, καὶ μόνον μία γυνὴ ἠδυνήθη νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴν του, ἡ Αὐτοκράτειρα Εὐγενεία. Ἡ περικαλλὴς Αὐτοκράτειρα δὲν παρετήρησεν, ἢ προσεποιήθη, ὅτι δὲν κατένοιησε τὸ πάθος τοῦ μόλις εἰκοσαετοῦς τούτου βασιλέως, προσηνήχθη αὐτῷ ὡς παιδίῳ καὶ τὸν προσέπεμψε διὰ μητρικοῦ ἐπὶ τοῦ μετώπου φιλήματος· λέγουσι δὲ τινες ὅτι ἡ ψυχρὰ αὕτη ὑποδοχὴ ἔσχε μεγάλην ἐπὶ τῆς τύχης τῆς Γαλλίας ἐπιρροήν· καθὼς ἐνεκα ταύτης, τρία ἔτη βραδύτερον, ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ἀπεφάσισε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Γερμανικὴν συμμαχίαν. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ αἰσθηματικά του βασιλέως Λουδοβίκου, ἄγνωστον εἶναι ἐὰν οὗτος ὑπῆρξε πολὺ αἰσθηματίας. Τοῦτο εἶναι μυστήριον, τὸ

όποτον ζηλοτύπως διεφύλαξεν ἐν τῇ καρδίᾳ του καὶ συναπέφερε μεθ' ἑαυτοῦ ἐν τῷ τάφῳ. Βέβαιον ὁμῶς εἶναι ὅτι ὑπῆρξεν ἀγνὸς καὶ ἠθικώτατος ἡγεμὼν, καὶ διηγούνται τινες ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀνέκδοτον τὸ ὅποιον φαίνεται ἀπλοῦς μύθος, Νεσρά τις αἰοῦδς ὠραία καὶ λιγύφρωνος ἐφαντάσθη, λέγουσι, νὰ κατακτήσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ βασιλέως. Ἐσπέραν δὲ τινα, καθ' ἣν οὗτος τὴν εἶχε φέρεει ἐπὶ τῆς λέμβου του, ἐν τῷ μέσῳ τῆς λίμνης, ὅπως ἀκούσῃ ψάλλουσιν ἐν τῇ γαλήνῃ τῆς φύσεως τεμάχιά τινα ἐκ τοῦ Tristano e Isotta, τὰ ὅποια ὁ ἴδιος συνώδευε διὰ τῆς κιθάρας του, ἡ ὠραία σειρήν παρασυρθεῖσα ἐκ μουσικῆ ἴσως ἐνθουσιασμοῦ, ἔρριψε τοὺς βραχιόνας περὶ τὸν τράχηλον τοῦ ἡγεμόνος. Ἄλλ' ὁ Λουδοβίκος ἀπεσπάρθη αὐτῶν βιαίως, καὶ συλλαβῶν μετ' ὀργῆς τὴν νεάνίδα ἔρριψεν αὐτὴν εἰς τὸ ὕδωρ, διὰ νὰ κατασθέσῃ τὴν φλόγα τῆς καρδίας της.

X

Ἀσθενοῦς κράσεως δὲν ἤδυνήθη ν' ἀντιστῇ εἰς νεανικὰς τινὰς παρεκτροπάς. Ἠσθένησεν θθεν, ἔμεινε ἐπὶ πολὺ κληνῆρης, κατὰ δὲ τὴν ἀσθένειάν του ἐγένετο θρησκομανὴς. Ἐφ' ὀλοκλήρους ὥρας προσήγγετο γονυπετὴς πρὸ τοῦ ἀγάλματος τῆς Παναγίας.

Κατελήφθη ὑπὸ βαθείας μελαγχολίας, ἔμεινε ἐφ' ὀλοκλήρους ἡμέρας σκεπτικὸς, μετ' ὀλίγον δὲ παρετηρήθη ἡ διατάραξις τῶν φρενῶν αὐτοῦ. Ἡ θρησκευτικὴ μονομανία ἔλαβε διαστάσεις ἐπικινδύνους.

Τὸν εἶχον ἐγκλείσει ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων τοῦ Νυμφεδοῦργου, ἀλλ' ἡμέραν τινα, τῷ 1873, δραπειεύσας ἐνεφανίσθη εἰς Μόναχον, μετέβη εἰς τὸν μητροπολιτικὸν ναὸν, καθ' ὃν καιρὸν ἐλειτούργει ὁ ἀρχιεπίσκοπος, ἀπῆλθεν ἐπὶ τοῦ ἄμβωνος καὶ ἀπήγγειλε μεγαλοφώνως τὸ Πιστεύω. Μετὰ κόπου κατώρθωσαν νὰ τὸν ἀποτρέψωσι τοῦ νὰ ἐκφωνήσῃ λόγον πρὸς τοὺς πιστούς.

X

Βραδύτερον, τῷ 1878, μετηνέχθη εἰς τὰ ἀνάκτορά του Σγλεισχέϊμ, ἀλλὰ τὴν πρώτην τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐπρόκειτο νὰ μετενεχθῇ εἰς

τὰ νέα ἀνάκτορα, ἀφυπνίσθησαν ὑπὸ σκλιπιδμάτων. Οὐλαμὸς ἔλαφρου ἵππικῆ μετέβαινε εἰς γυμνάσια. Ὁ Ὄθων ἠγέρθη ἐν σπουδῇ καὶ χωρὶς νὰ ἐνδύθῃ μετέβη εἰς ἕνα διάδρομον, τοῦ ὁποῦ ἐν παρήθρον εὐρίσκατο ἐπὶ τῆς αὐλῆς καὶ ἤρξατο κρᾶζων πρὸς τοὺς στρατιώτας.

— Ἐλαφροὶ ἵππεῖς, εἶμαι ὁ πρίγκιψ Ὄθων. Ἐλευθερώσατέ με καὶ ὀδηγήσατέ με εἰς Μόναχον.

Ἐπῆλθε τότε θόρυβος ἀπερίγραπτος. Οἱ φύλακες σπεύσαντες κατώρθωσαν μόλις νὰ παραλάβωσι τὸν πρίγκιπα, ὅστις ἐξηκολούθει κρᾶζων.

— Ἐλαφροὶ ἵππεῖς, βοηθήσατέ με· θέλουν νὰ με φρονέουσιν.

Ἐκτοτε οὐδεὶς ἐπανεῖθε πλέον τὸν ἀτυχῆ πρίγκιπα.

X

Ἡ τελευταία φαντασιοπληξία τοῦ ἀποθανόντος βασιλέως τῆς Βυαρίας Λουδοβίκου, ὑπῆρξεν ἡ μανία πρὸς τὰ πτηνά. Τὰ ὑπερηγάπα καὶ ἐπλήρωσεν ἐξ αὐτῶν τὰ ἀνάκτορά του.

Ἐπῆρχον αὐτόσε ἐκτοστύες καναρίων, σπίνων, ἀηδόνων. Πάντα τὰ πτηνά αὐτὰ ἐκέλευον, ἕκαστον δ' αὐτῶν εὐρίσκατο ἐντὸς ἐπιχρῆστου κλωβίου. Τὸ εὐνοούμενον πτηνὸν αὐτοῦ εἶχεν ἐπινομάσει Ἄδελφίνα Παττή.

Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ἐκοιμᾶτο καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ἔζη μόνον τὴν νύκτα.

Ἐπερηγάπα ἰδιαζόντως τὴν σελήνην, καθὼς συμβαίνει πρὸς τινὰς παράφρονας, ἡμέραν δὲ τινα εἶπε πρὸς ἕνα στενὸν φίλον του.

— Πόσον ὠραῖον θὰ ἦτο νὰ δύναται τις νὰ εἰσχωρῇ εἰς τὸν φωτεινὸν αἰθέρα καὶ νὰ περιφέρηται εἰς τὸν ἀστερόεντα οὐρανόν.

Διὰ τὸ τελευταῖον ἀνάκτορον, τὸ ὅποιον φηκοδόμησεν ἐν Χερενχρέμπε, ἀριστούργημα ἀρχιτεκτονικῆς καὶ ὁμοιάζειν τὰ ἀνάκτορα τῶν Βερσαλλιῶν, ἔδαπάνησεν ὑπὲρ τὰ 45 ἑκατομμύρια φράγκων. Ὁ κοιτὼν τοῦ βασιλέως εἶχε σχῆμα καὶ ἀναλογίας ἐσωτερικῆς ἐκκλησίας. Μόνος ὁ βασιλεὺς ἐκράτει τὸ κλειδίον τοῦ κοι-

τῶνος του, ὅταν δ' ἀνεπαύετο οὐδεὶς εἶχε δικαίωμα νὰ μεταβῇ παρ' αὐτῷ.

Καθ' ἑκάστην ἑδαπάναν 250 φράγκα διὰ ν' ἀρωματίζηται ὁ ἀήρ τὸν ὅποιον ἀνέπνευεν.

Οἱ ὑπῆρέται, τῶν ὁποῶν ἡ μορφή δὲν ἤρεσκε πρὸς αὐτὸν, ἦσαν ἠναγκασμένοι, ὅταν τὸν ὑπῆρέτων, νὰ φέρωσι βελουδίνικα προσωπίδας.

Ὅταν ὁ βασιλεὺς ὠργίζετο ἔρριπτε κατὰ τῆς κεφαλῆς τῶν ὑπηρετῶν του ὅ,τι εὐρίσκατο προχειρόν· ἔπειτα μετὰ τινὰς στιγμὰς, ὅπως ἐπυλώσῃ τὰς ἑλαφρὰς πληγὰς των, ἔδιδε πρὸς αὐτοὺς ὠρολόγια, ἀλύσει καὶ κοσμήματα.

Ἐλάτρευε τοὺς κωμωδοὺς καὶ ἔδιδε πάντοτε πρὸς αὐτοὺς πλοῦσια δῶρα. Ὑπάρχει ἐν Βερολίνῳ εἷς κωμωδὸς καλούμενος Ραίνζ τὸν ὅποιον εἶχεν ἀγαπήσει ἐμμανῶς ἀφοῦ τὸν εἶδε παριστάνοντα τὸ πρόσωπον τοῦ Διδυῆ ἐν τῇ «Μαριῶν Δελόρμ».

Ὁ βασιλεὺς τὸν προσεκάλεσεν εἰς τὴν οἰκίαν του, τῷ ἔδωκε πλοῦσια δῶρα καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τῷ ὁμιλῇ ἐλικῶς. Συνεταξείδευσε μετ' αὐτοῦ καὶ φαίνεται ὅτι τῷ ἀπηύθυνε τρυφερότητας ἐπιστολάς.

Ἐδαπάναν ἀμύθητα ποσὰ διὰ τὰς σκηνογραφίας τῶν θεατρικῶν παραστάσεων. Διὰ τὸν θρόνον τῆς Θεοδώρας εἶχε δαπανήσει 35,000 φράγκα.

Ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ἠγάπα τὴν γαλλικὴν τέχνην καθ' ἀπάσας τὰς ἐκδηλώσεις αὐτῆς. Διὰ τὴν ἐκτύπωσιν ἐνὸς ἀντιγράφου τοῦ Faustini, τὸ ὅποιον ἐπρομηθεύθη ἀγνωστον τίνι τρόπῳ, ἔδαπάνησε 14,000 μάρκας, ἐξετυπώθη δ' ἐν μόνον ἀντίτυπον. Ὁ βασιλεὺς εἶχεν ἀποστηθίσει σχεδὸν ἅπαντα τὸν Βίκτωρα Οὐγκὼ καὶ ἀπήγγειλε μακρὰ ποιήματα αὐτοῦ πρὸς τὸν τελευταῖον ἐν Μονάχῳ Γάλλον πρεσβευτὴν.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἠύξανον πάντοτε αἱ κλίσεις του διὰ τὴν μοναξίαν. Ἐγένετο δὲ εἰς τοὺς ὑπουργοὺς του ἐντελῶς ἀπόρσιτος. Δὲν ὑπέφερε νὰ τὸν βλέπωσιν οἱ ἄνθρωποι. Τὰς σπου-

δαιότερας ἐργασίας ἐνέργει ἐγγράφως καὶ πολ- λάκις οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι τοῦ Κράτους (ὑπουργοὶ) δὲν ἐγνώριζον ἐπὶ ἐβδομάδας τοῦ εὐρίσκατο.

Ἡ νόσος τέλος κατ' ἔτος αὐξάνουσα κατέληξεν εἰς παντελῆ παραφροσύνην ἣτις ἤγαγε τὸν ἀτυχῆ βασιλέα εἰς τὸ οἰκτροὸν τέλος τοῦ βίου του.

Φίλοι τοῦ ταυμάκου ἀκούσατε καὶ τότε τὸ ὠραῖον δι' ὑμᾶς καὶ διὰ πάντας τοὺς μὴ ροφῶντας τὴν κόνην ταύτην τὴν τρυβακικήν. Τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τοῦ Χομβέργου ἐν Γερμανίᾳ, βασιζόμενον ἐπὶ τῆς γνώμης, ἣν ἐξήνεγκε τὸ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐν Παρισίῳ συνελθὸν ὑγειονομικὸν συνέδριον, ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συνεδριάσεων ταυβακοθήκην διὰ κοινήν χρῆσιν πάντων τῶν μελῶν, διότι ὁ ταυβάκος ἔχει τὴν ιδιότητά—καὶ ἄς μαρτυρήσωσιν οἱ ροφῶντες αὐτὸν—νὰ καθαρῶν τὸν νοῦν. ἐν ἄλλοις λόγοις, νὰ καταβιάζῃ ἰδέας, πρὸς δὲ λαμβάνων τις μίαν πρῆξαν ταυμάκου καὶ εἰσάγων αὐτὴν εἰς τοὺς ρώθωνάς του καὶ πταρνύμενος καὶ ἐξάγων τὸ ρινόμακτρον του καὶ ἀπομυττόμενος καὶ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα πράπτων ἔχει ἀνάγκην χρόνου τινός, ὁ χρόνος δὲ οὗτος συντελεῖ εἰς τὴν ἐπισταυμένην μελέτην τῶν συζητουμένων ζητημάτων καὶ τῆς ἐπὶ τούτων ἐξενεχθησομένης ἀποφάσεως. Καλὸν μέσον!

③

Δὲν πιστεύομεν ὅτι οἱ ἡμέτεροι ὀδοντοῖατροὶ θὰ θελήσωσι νὰ δοκιμάσωσι τὴν τέχνην των ἐπὶ...λεόντων! Καὶ ἂν θεωρῶσι δὲ ἑαυτοὺς ἀρκετὰ πρὸς τοῦτο γενναίους καὶ ἱκανοὺς, ἡμεῖς

θὰ σπεύσωμεν νὰ τοὺς ἀποτρέψωμεν, ἀφηγοῦμενοι αὐτοῖς τὸ πάθημα ἑνὸς συναδέλφου των ἐν Βαλτιμόρη τῶν Ἠνωμένων πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ Γεώργιος Βροδέλ, ὀδοντοίατρος ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ ἐνὸς θηριοτροφείου ὅπως ποιήσῃ ἐγχειρήσιν ἐν τῷ στόματι ἐνὸς λέοντος, παθόντος ἀπόστημα κατὰ τὰ οὖλα, λίαν ἐπικίνδυνον διὰ τὴν ζωὴν τοῦ βασιλέως τῶν ζώων. Ὁ λέων ἐδόθη ἰσχυρῶς, τὸ στόμα του ἀνέφυγε δι' ἰδιαιτέρου ἐργαλείου καὶ ὁ ἱατρὸς ἤρξατο τοῦ ἔργου. Ἡ ἐγχείρησις ἐπέτυχε θαυμασία· ἀλλ' ὁ λέων ἐξεμάνη ἐκ τῶν πόνων καὶ τοῦ φόβου, διότι ἠγγύει βεβαίως ὅτι ὁ ἱατρὸς εἰργάζετο πρὸς σωτηρίαν του, καὶ διαρρήξας τὰ δεσμά του ἤρπαξε τὸν ἱατρὸν καὶ ἔριψεν αὐτὸν χαμαί. Ὁ δαμαστής, ἔντρομος γενόμενος, ἐπυροδόλησε διὰ πολυκρότου κατὰ τοῦ θηρίου· ἀλλ' ἐλαφρῶς μόνον ἐπλήγωσεν αὐτὸ, κατὰ συνέπειαν δὲ τὸ ἐξηρέθισεν ἔτι μᾶλλον. Ὁ λέων ἐπετέθη αὐθις κατὰ τοῦ ἱατροῦ καὶ κατεσπάραξεν αὐτὸν ἐν ἀκαρεῖ. Ὁ τάλας ἱατρὸς ἦτο μόλις εἰκοσιτετραετής. Ἡ σύζυγός του, ἥτις εἶναι μάλιστα καὶ ἔγκυος, ἐκίνησεν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ δαμαστοῦ καὶ ζητεῖ ἀποζημίωσιν 30,000 δολλαρίων, ἥτοι 150,000 φράγκων.

⊕

Πρὸ τινων ἡμερῶν ἐπώλησεν ἔμπορος τις ἐν Πέττερσον κἀνίστρον ὠν εἰς τινα διαβάτην, διαβεβαιῶν αὐτὸν ὅτι εἶναι πρόσφατα ὡς ἀλεκοτόριδων. Τὰ ὡς πράγματι ἐφαίνοντο νὰ ἦσαν νωπὰ δι' ὅ καὶ τὰ ἠγόρασεν ὁ ἔμπορος. Ὅτε ὁμῶς ἀφίκετο οἶκοι ἔβρασε τινα ἐξ αὐτῶν, παρετήρησεν ὅτι ὁ κροκὸς δὲν ἀπεχωρίζετο τοῦ λευκώματος, ἀνεκάλυψε δὲ ὅτι ἦσαν τεχνητὰ ὡς κατασκευασθέντα ἐξ ἄλουμινίου, κρόκου καὶ σαύκου. Ὁ ἔμπορος συλλεφθεὶς κατέθηκεν ὅτι ἐλάμβανε τὰ ὡς ἐκ τινος ἐργοστασίου, οὕτως τὸ ὄνομα ἠρνήθη νὰ ὁμολογήσῃ. Κατεδικάσθη δὲ εἰς χρηματικὴν ποινὴν 50 δολλαρίων.

⊕

Πολλοὶ τῶν ἰταλικῶν ἐφημερίδων ἔχουσιν ἐλλειμμα κατὰ τὸ 1885. Οὕτως π. χ. ἡ «Γνώ-

μη» ἔπαθε κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ζημίαν 60 χιλ. φράγκων ἢ «Μεταρρύθμισις» 30 χιλ. ἢ «Ἐλευθερία» 50 χιλ. ἢ «Rassegna» 100,000 φρ. καὶ τὸ «Βῆμα» ἄνω τῶν 120 χιλ. φρ. Λέγεται δὲ ὅτι ἡ «Ἐφημερίς τῆς Ἰταλίας» θὰ παύσῃ ἐκδιδομένη ἔνεκεν ἐλλείψεως πόρων.

⊕

Ἐν τῇ πολίχνῃ Χάμ οἰκογενειάρχης τις ἔνεκεν ἀνεχειρίας προέβη εἰς τρομερὰν παιδοκτονίαν, ἧς αἱ λεπτομέρειαι εἶνε φρικώδεις.

Παραδοθεὶς εἰς τὴν ἀστυνομίαν ὠμολόγησεν ὁ ἴδιος τὸ ἔγκλημά του, εἶπε δὲ ὅτι ἐφοβεῖτο ὑπόπως ἀποθάνη ταχέως, καὶ ἐπειδὴ τὰ οἰκονομικά του ἦσαν κατεστραμμένα, δὲν ἤθελε τὰ προσφιλῆ του τέκνα νὰ αὐξήσωσι τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀλητῶν. Τὴν προηγουμένην νύκτα ἡ σύζυγός του ἐκοιμήθη ἀνήσυχος διὰ τὰς οἰκογενειακὰς δοκιμασίας, αὐτὸς δὲ ἐσκέφθη ὅτι αὕτη δὲν ἔπρεπε πλεόν νὰ βασανίζεσθαι, διὰ τοῦτο ὅταν ἠγέρθη τοῦ ὕπνου, κατῆλθε πρῶτον εἰς τὸ κατὰστημα, ἔλαβε μάχαιραν κραιώπου, τὴν ἠκόνισεν ἐν τῇ αὐλῇ καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ μαγειρεῖον. Ἡ σύζυγός του ἐκαθάριζε τὰ ὑποδήματα, οὗτος τῆς ἤρπαξε τὴν κεφαλὴν καὶ τῆς ἔκοψε τὸν λαιμὸν, ἔλεγε δὲ ὅτι ἐπειδὴ ἡ μάχαιρα ἦτο ἠκονισμένη «δὲν τῆς ἔκαμε κακὸ.» Εἶτα ἀνῆλθε τὴν κλίμακα καὶ κατὰ πρῶτον ἐξύπνησε τὸ παιδίον, τὸ ὅποῖον ἐνῆφ ἔφορει τὰς κάλτσας του τοῦ ἤρπαξε τὸν τράχηλον καὶ τοῦ ἔκοψε τὸν λαιμὸν ὡς εἰς τὴν μητέρα. Τὸ αὐτὸ ἔπραξε καὶ εἰς τὴν μεγαλειτέραν θυγατέρα του τὴν ὁποίαν ἔθετο παρὰ τῶ ἀδελφῶ τῆς. Ἐν τῶ μεταξύ ἐξύπνησεν ἡ ἄλλη κόρη ἡ ὀκταετής καὶ ἤρχισε νὰ κραυγάζῃ παπὰ παπὰ. Ὁ πατὴρ ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην τῆς μικρᾶς καὶ ἀρπάζας αὐτὴν τὴν ἐσφαξε καὶ τὴν ἔθετο παρὰ τὰ δύο ἄλλα πτώματα. Καταβάς αὐθις ἐπὶ τὸ ἰσόγειον ἔσφαξε τὴν τετραετιδὰ θυγατέρα του, ἣν ἔθετο παρὰ τῆ μητρί τῆς. Ἐξύπνησασα τότε ἡ μικροτέρα ἡ διέτις τὴν ἠρώτησε. Θέλεις νὰ θπάρχῃς μετὰ τὴν μητέρα σου εἰς τὸν παράδεισον; Ἡ μικρὰ ἐμειδίασεν, ἀλλὰ δὲν ἐνόησε τὴν ἐρώτησιν, ὁ πατὴρ τῆς τότε τὴν ἤρπαξε καὶ τῆς ἔκοψε τὸν

λαιμὸν, καὶ εἶτα τὴν ἔθεσε παρὰ τῆ μητρί τῆς. Ταῦτα πάντα μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ἀπαθείας καὶ ἀταραξίας κατέθεσεν εἰς τὴν ἀστυνομικὴν ἀρχήν.

Δικηγόρος διάσημος διὰ τε τὰς νομικάς αὐτοῦ γνώσεις καὶ τὸ δυσειδές τοῦ προσώπου του, ἐπιτίθεται ἐν τῶ δικαστηρίῳ λαύρως κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του.

Ὁ πρόεδρος τὸν προσκαλεῖ νὰ ἦναι μετριοπαθέστερος εἰς τὰς ἐκφράσεις του.

Ὁ δικηγόρος ἀπαντᾷ:

— Ἄλλως, αὐτὸς ὁ ἀθλιός, φέρει ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ τὴν εἰκόνα τοῦ χαρακτῆρός του· εἶνε ὁ δυσειδέστερος ὄλων τῶν ἀνθρώπων· Ὅσα ἡ μορφή τοιαύτη καὶ ἡ ψυχὴ.

Τότε ὁ πρόεδρος μειδιῶν ἀπαντᾷ.

— Δικηγόρε!... λη σ μ ο ν ε ἰ ς τ ὸ ν ἐ α υ τ ὸ ν σ ο υ!

Ἡ κυρία Χ... ἔχασεν ἐπ' ἐσχάτων τὸν σύζυγον τῆς, μία δὲ φίλη τῆς τὴν παρηγορεῖ.

— Πιστεύσατε, φίλη μου, ὅτι συνεμερίσθη τὴν μεγάλην θλίψιν σου!... Ἐχασες σύζυγον τόσον καλὸν, τόσον εὐφυᾶ, τόσον ἀρρωστισμένον!

— Ναί! ναί! ἀπαντᾷ ἡ χήρα. Ὁ δυστυχὴς Ἰωάννης ἦτο παραδειγματικὸς σύζυγος!... Ἐπειτα, φίλη μου, τοιαύτη δυστυχία εἶναι πάντοτε μεγάλη, διότι ἠξέουρε τις ποῖον χάνει, ἀλλὰ δὲν ἠξέουρε ποῖον θὰ ξαναεὕρη!

Σχολαστικὸς ἔνορκος, θέλων ν' ἀππλλαγῇ ἀπὸ τὰ χρέη του, παρυσίασεν αὐτὸ π ρ ο σ ὡ π ω ς εἰς τὸ δικαστήριον πιστοποιητικὸν ἱατροῦ, λέγον ὅτι, ἐπειδὴ ἀσθενεῖ βαρέως, δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας του. Τὸ τοιοῦτον ἠγειρεν, ὡς εἰκὸς, ἀτελεύτητον γέλωτα σύμπαντος τοῦ δικαστηρίου.

Ἀνδρεῖός τις ἔλεγε εἰς ἕτερον· «Θὰ σοῦ δώσω μίαν καὶ θὰ σὲ χῶσω μέσ' αὐτὸν τὸν τοῖχον, καὶ δὲν θὰ σοῦ μείνῃ ἄλλο ἐξω παρὰ τὸ χεῖρὶ διὰ νὰ με χαίρεταις».

Νεὸς ῥωποδύτης πλησιάζας παροδίτην προσεπάθησε νὰ τῷ ὑπεξαίρεσθαι τὸ μανδηλιον ἐκ τοῦ θυλακίου. Ἄλλ' οὗτος, αἰσθανθεὶς ἐγκλίρως τὴν ξένην χεῖρα ἐπ' αὐτοῦ, στρέφεται καὶ λέγει τῷ κλέπτῃ μετ' ἀγανακτήσεως:

— Δὲν ἐντρέπεσαι εἰς τοιαύτην νεαρὰν ἡλικίαν νὰ μετέρχῃσαι τοιοῦτον αἰσχρὸν ἔργον;

— Ἐπρεπε νὰ ἐντραπῆς τοῦ λόγου σου, τῷ ἀπεκρίθη ἰταμῶς ὁ νεαρὸς κακοῦργος, διότι κἀνεὶς τὸν ἀφέντη· καὶ ἀντὶ μεταξωτοῦ, φέρεις βαμβακερὸν μανδηλιον!

Ἡμέραν τινὰ γυνὴ κατ' ὑπερβολὴν πολυσαρκὸς ἐκραυγάζετο πρὸς τὸν ὀδηγὸν λεωφορείου:

— Ἔ! παλληκάρη, ἔχετε καμμίαν θέσιν;

— Ὅχι, Κυρία, ἀπήντησε μετ' ἀπαθείας ὁ ὀδηγός, δὲν ἔχομεν παρὰ μόνον μίαν.

Ὁ φίλος Π... συνήνησεν πρὸ τινος τὴν περιώνυμον νεάνίδα Δανάην συνοδευομένην ὑπὸ τινος ἠλικιωμένης γυναικός.

— Ποία εἶναι αὐτὴ ἡ Κυρία; τὴν ἐρωτᾷ.

— Εἶναι ἡ υἱήτηρ μου.

Μετὰ τινος ἡμέρας συναντᾷ αὐθις αὐτὴν μετὰ τῆς ἰδίας γυναικός καὶ ἐνὸς παιδίου, ὅπερ ἐκ τῆς χειρὸς ἐκράτει.

— Ποῖον εἶναι πάλιν αὐτὸ τὸ μικρὸν, ἀγαπητὴ μου;

— Εἶναι ὁ υἱός μου. Βλέπετε, φίλε, ὅτι ἤρχισα σιγὰ, σιγὰ νὰ μορφῶνῶ τὴν οἰκογενεϊάν μου.

Ἡ ὠροίσ γυνὴ εἶναι: Ὁ παράδεισος τῶν ὀφθαλμῶν. Ἡ κόλασις τῆς ψυχῆς. Τὸ πουργάτοριον τῆς σπέσης.

Πρό τινων ἡμερῶν ὁ ταμίας μεγαλεμπόρου τινὸς ἐν Λονδίῳ ἐγένετο ἄφαντος φροντίσας, βεβαίως, νὰ παραλάβῃ πᾶν ὅ,τι ἐν τῷ ταμείῳ εὔρισκετο. Ἡ ἀστυνομία ἔπεμψεν ἀμέσως τὰ λαγωνικά της πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ ἀπίστου ὑπαλλήλου, μετ' ὀλίγον δ' ἔμαθεν ὅτι οὗτος ἀνεχώρησεν εἰς Νέαν Υόρκην. Τοῦτο ἀκούσας ὁ ἔμπορος ἐφώνησεν· « Ἀνάθεμα εἰς τὸν Κολόμβον, ὅστις ἀνεκάλυψε τὴν Ἀμερικὴν. Ἐπεθύμουν νὰ μὴ ἤρχετο εἰς τὸν κόσμον!»

Ἐν τῷ 24ῳ τεύχει τοῦ ἐν Τραπεζοῦντι ἐκδιδόμενου ἀξιολόγου περιοδικοῦ « Ἀστὴρ τοῦ Πόντου », ἡμερομην. 13 Ἰουνίου 1886, ἀναγινώσκωμεν τὰ ἑξῆς:

« Ο πολὺκλαυστος Ἰωσήφ Αἰμυλιανίδης, γεννηθεὶς ἐν Κυθραίᾳ τῆς Κύπρου, διετέλει μαθητεύων ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Ἱεροῦ Θεολογικῆ Σχολῇ· ἀλλὰ μετὰ πενταετῆ ἐν αὐτῇ ἐπιμελῆ σπουδῆν, κατελήφθη αἴφνης ὑπὸ νόσου πολυδύνου, ἐξ ἧς καὶ τάχιστα, νεώττος ἐστὶ τὴν ἡλικίαν, ἀπέστη ἀφ' ἡμῶν, τὴν 20ην τοῦ παρελθόντος μηνὸς Ἀπριλίου, ἀποδρεπανισθεὶς ὑπὸ τοῦ μηδεμίαν διάκρισιν μεταξὺ νέου καὶ γέροντος ποιουμένου ἀτέγκτου θανάτου. Ἡ κηδεὶα αὐτοῦ ἐγένετο τῇ ἐπομένη ἡμέρᾳ ἐν τῷ κατὰ τὸ Φανάριον ναφ τοῦ Ἀγιοταφικικοῦ μετοχίου. Παρηκολούθησαν δὲ τὸ φέρετρον βαρυπενθοῦντες μεταξὺ πολλῶν ἄλλων καὶ ὁ ἐπαξίως διεθυῶν τὴν γεγραρὰν Θεολογικὴν Σχολὴν Πανοσιολογώτατος Ἀρχιεμανδρίτης κ. Γερμανὸς Γρηγορεῖς, ἡ τάξις τῶν τελειοφύτων καὶ οἱ συνταξιῶται τοῦ ἐκδημήσαντος πρὸς Κύριον, κατελθόντες ἐκ Χάλκης ἐπὶ τοῦτφ.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ

Εἰς τὸν Ἰωσήφ Αἰμυλιανίδην

ὑπὸ Ι. Ω.

Ἦβη ἐν εἰαρινῇ σ', εὐδομον ἰδ' εὐθαλὲς ἄνθος,
ἔσπασεν ἐκ γαίης πολυδάκρυς θάνατος,
Εὖτ' ἠφύσσατο ἐκ Μουσῶν κρήνης καλλιχροῦνου
νάματά θεολογίας, τμημὸς ἀρ' ὄψε' ἰών.

Τῷ σε πατὴρ φίλος ἡδ' ἔταροι πολλὸν φιλέοντες,
σ' ἀσπερχές τ' ἄμοτον μωρόμεθ' ἐκ κραδίης.
Πατρίς ἄρουρ' ἀδινόν δ' ὀλοφύρετ' ἀμερδομένη σεῦ
ἔργ' ἐσθλ' ἔσσεσθαι πᾶλλ' οἱ ἐελπομένη.

Ποῦ κραδίη ἀτλή σε; ποῦ νόος εὐχαρίας οὕτω;
πῶ φιλομειδὸς ἔθως; ποῦ;.. ποῦ ἅπαντ'; αἶ,
αἶ, αἶ...

Οὐσπε' ἄρ' εὐμελέος σέθεν αὐδῆς λησόμεθ', εἴως
δερχόμεθ' ἐν χθονὶ τῆδ', ἀγλαίης τ' ἐρατῆς.
Ὡς πολυήρατος ἦσθ' ἡμῖν, πολυδάκρυτ' Ἰωσήφ!
οἶον πένθος αἰεὶ κάλλιπες ὄπλοτέροι;

Αὐτὰρ γειναμένη γηθεῖ κατὰ θυμὸν ἰδοῦσα,
τὸν τυθεὸν ῥ' ἀτίτηλ', οἶκφ ἐν οὐρανίφ.
Ταῦτά τοι ἦτ' ἀδινὸν στενάχων ἰδὲ τειρόμενος
κῆρ,
εὐφροσύνης θ' ὀσίων λισσόμενος τυχέμεν.

Συμβουλή πρὸς τὰς γυναῖκας.—Τὴν προεταίαν ἀποφάσισον νὰ διέρχῃσαι: φαῖδρά τὴν ἡμέραν πᾶσαν. Καὶ ἐὰν συμβῆ τι δικαίον τὴν ἀπόφασίν σου, μηδὲλως ὀργισθῆς κατὰ τοῦ ἀνδρός. Μετ' αὐτοῦ μὴ φιλονεικεῖς περὶ οὐτινος δήποτε καὶ ἂν πρόκηται ἀλλ' ἀνεθήητι μᾶλλον σεαυτῇ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ ὑπερισχύσῃ ἢ θέλησίς σου, ἢ νὰ προτιμηθῇ ὁ λόγος σου, ἀντὶ νὰ προκαλέσῃς ἐρίδα καὶ ρῆξιν, ἧς ἀδύνατον νὰ προῖδῃς τὸ τέλος. Τυρλή! ὑποταγὴ ἀνδρὸς πρὸς τὴν γυναικῆ ἐστὶ δι' ἀμφοτέρους ἐξευτελεστικόν· ἀλλ' ἀνεξέταστος ὑποταγὴ τῆς γυναικὸς εἰς τὴν δικαίαν θέλησιν τοῦ ἀνδρός δὲν εἶναι εἰμὴ ὅ,τι αὕτη ὑπεσῆθη στεφανωθείσα τὸν ἄνδρα. Ἀς μάθῃ πᾶσα γυνή, ὅτι ἡ δύναμις καὶ ἡ εὐτυχία αὐτῆς στηρίζεται μόνον εἰς τὴν ὑπόληψιν καὶ ἀγάπην τοῦ συζύγου, ἣν παντὶ σθένει ὀφείλει νὰ διατηρῇ καὶ ἐπαυξάνῃ, συμμεριζομένη καὶ πραίνουσα τὰς λύπας του καὶ μετὰ μεγίστης ἐπιτηδεϊότητος καλύπτουσα τὰ λάθη αὐτοῦ καὶ τὰς ἀδυναμίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Δουδοβίκος β'. (συνέχεια καὶ τέλος)— Ὁ Ἀποκεφαλιστής. — Τὸ Ἄρμα τοῦ Διαβόλου. — Ἀνεκδότα περὶ τοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας. — Ποικίλα. — Γέλωτες. — Ἐλεγείον εἰς Ἰωσήφ Αἰμυλιανίδην ὑπὸ Ι. Ω. — Συμβουλή πρὸς τὰς γυναῖκας.